No 2666 Zaterdag 30 Maart 1935 52ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elke Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Past. S. Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elke regel meer 10 cts.

COMMUNICANDA.

Aan de Geestelijkheid en Gelovigen van ons Vicariaat.

Met het oog op de hoogst onzekere toestand in Europa, en de gevaren die de vrede onder de volken bedreigen, zal Zijne Heiligheid de Paus zich op Zondag 7 April naar de St. Pieter begeven, om daar in tegenwoordigheid van de Relikwieën van het H. Lijden, te zamen met de Gelovigen te bidden voor het behoud van de vrede.

Om ons met Onze H. Vader in het gebed voor de vrede te verenigen, is het ons verlangen, dat:

1. in alle kerken van ons Vicariaat op die dag een uur aanbidding worde gehouden;

2. dat in alle religieuze communiteiten en gestichten die dag aanbidding worde gehouden met uitstelling van het Allerheiligst Sacrament.

Fr. Petrus Innocentius,

Apost. Vicaris van Curaçao.

Echtscheidingen op Curaçao.

Dat het in Europa erg gesteld was met de verwording van het huwelijk is voor velen niet onbekend.

De afschuwelijke huwelijksmoraal, die vooral van Sociaal Democratische zijde onder het volk gepropageerd wordt, mist haar funeste invloed niet.

Maar we werden deze week toch opgeschrikt door een mededeling dat op Curaçao in de laatste 10 maanden er 60 aanvragen zijn geweest om echtscheiding.

En dit cijfer zijn alleen nog maar de pro Deo aanvragen, de gevallen die gratis moeten behandeld worden.

Dit cijfer spreekt misschien voor velen niet.

Maar laten wij eens eenvoudige berekening maken. 60 per 10 maanden is 72 per jaar op 50.000 inwoners die het eiland Curaçao telt.

We hebben ter vergelijking eens de statistieken er op nageslagen en dan vinden we, dat Curaçao met dit cijfer verreweg aan de spits staat.

Het hoogste cijfer wat we konden vinden van een aantal landen was Zwitserland, wat als hoogste cijfer in 1929 35 echtscheidingen aantekent op iedere 50.000 inwoners.

We konden tot onze spijt van Nederland geen cijfers vinden, maar we vermoeden, dat voor ons Moederland het echtscheidingscijfer nog iets hoger is, omdat in onze wetten de echtscheiding zo gemakkelijk is, en men dan ook van Duitsland en België naar Nederland komt om zich te laten scheiden.

Reeds jaren lang zijn in Nederland stemmen opgegaan om deze wet te veranderen, en reeds jaren geleden heeft de toenmalige Minister van Justitie Donner, deze toezegging gedaan. Maar tot nu toe is er nog niets geschied.

We vermoeden dat hier op Curaçao, waar dezelfde wet vigeert, deze ook een aanleiding is, of oorzaak, dat men zo gemakkelijk naar de rechter gaat om echtscheiding.

Een tweede reden in de verwording van ons huwelijk is zeker de film. Haast iedere film pleegt een aanslag op de moraal van het huwelijk, en wanneer we steeds op het witte doek de ondermijning zien en de karikatuur van de meest heilige verbinding onder de mensen, dan kan het niet anders of de eerbied en achting voor onze heiligste beloften verdwijnt.

Allen dan ook die iets voelen voor de handhaving van de goddelijke geboden en de christelijke moraal in onze maatschappij, hebben wel de zeer dure plicht, om alles te doen en alles na te laten, wat voeren kan tot een verdere verwording van ons huwelijk, gezin en maatschappij.

Een fraai rekest

De Hendrikschool gaat jubileren. Er is reden voor. 50 jarig bestaan van een onderwijs-inrichting, waar vele van de vooraanstaande mannen in onze maatschappij hun opleiding genoten hebben, vijftig jaar culturele arbeid.

Een jubilé, waaraan wij katholieken kunnen meedoen; een culturele factor in onze maatschappij, die wij katholieken kunnen waarderen, zo goed als wij elk streven tot veredeling, tot verheffing, tot vorming van nuttige en waardige burgers der maatschappij waarderen. Want al achten wij de openbare school voor onze katholieke kinderen ongeschikt, om de eenvoudige reden, dat de katholieke levensbeschouwing, die de drager en bezieling van geheel ons leven zijn moet, er geheel wordt uitgeschakeld, we kunnen ons indenken, dat niet-katholieke ouders ze wensen en prefereren voor hun kinderen. Dat is hun recht. En in de erkenning van dat recht kunnen wij de viering van het jubilé waarderen.

We zoeken wat ons vereent, niet wat ons scheidt.

Er heeft zich een commissie gevormd tot viering van dit jubilé. En deze Commissie heeft de heren Schroeder en Sprockel, beiden katholiek, resp. Inspecteur van het onderwijs en Hoofd der Hendrikschool benoemd tot ere-leden. Wat vanzelfsprekend is, en wat ieder normaal mens natuurlijk vindt.

Enkele oud-leerlingen zijn blijkbaar van een andere opinie, en hebben, om tegen deze benoeming te protesteren en ze ongedaan te maken, een rekest doen circuleren, zo kleingeestig van inhoud, dat 't ons werkelijk verwondert, dat er nog een honderd handtekeningen zijn op gekomen.

Het circuleerde in de grootste geheimhouding, vooral als er katholieken bij waren, mocht het niet gezien worden. Het kon dan ook het daglicht niet verdragen.

Zelfs de Syllabus van Paus Pius IX wordt erbij gehaald om hun protest te ondersteunen, en een schijn van redelijkheid te geven. Maar wat deze anti-papistische pausjes ervan maken, of waar ze de teksten vandaan gehaald hebben? Zeker niet uit de Syllabus.

Het lust ons niet, om de beide personen, waartegen het hier gaat, tegen zulk onwaardig geschrijf te verdedigen. Als mannen van eer en mannen van plicht, staan ze daarvoor te hoog. Iedereen kent en respecteert ze als zodanig. En geen die zal kunnen bewijzen, dat ze niet steeds op de post, waarop door het Bestuur geplaatst, nauwgezet hun plicht gedaan hebben.

We doen dan ook niet anders, dan dit onwaardig geschrijf, waar ieder normaal denkend mens zijn schouders voor ophaalt, signaleren. Het stuk veroordeelt zichzelf.

Het rekest met 93 namen bewaren we; het krijgt misschien nog wel eens zijn waarde als documentatie.

Slechte reis van de „Costa Rica."

We hadden in de Radio al hierover gehoord. Maar nadere bijzonderheden brengt ons de Hollandse Mail.

De Maasbode schrijft hierover:

Het stoomschip „Costa Rica" van de Koninklijke Nederlandse Stoomboot Maatschappij is Zondagmiddag de haven van Amsterdam binnengelopen. Dit zou op zich geen bijzondere aandacht hebben gehad, indien de „Costa Rica" niet door zware zeeën was overspoeld, waarbij schade werd aangericht, terwijl verschillende passagiers door elkaar gekegeld werden en licht gewond.

De kapitein van de „Costa Rica" was bereid wat te vertellen over zijn reis. Hij begon met te zeggen, dat er bitter weinig te vertellen was. „Een beetje hoge zee, that is all".

De grijze zeemansogen schitterden ondeugend.

„Er waren hier verschrikkelijke berichten van over-boord-geslagen piano's en gewonde passagiers!"

„Overdreven", is het korte antwoord! „Maar als U meegaat, laat ik U zien, wat er gebeurd is!"

Onze onwennige voeten klimmen het steile trapje af, dat van de commandobrug naar het sloependek leidt.

„Hier is een sloep lekgeslagen. Er kwam een golf tegen aan!"

Door verschillende gangen en trappen komen we op het promenadedek.

„Kijk," zegt de gezagvoerder, „hier was eens glas!"

In de schotten, die de wandelende passagiers voor de gure wind moeten beschutten, is geen ruit meer te bekennen!

„Wanneer is het eigenlijk gebeurd?"

„Laatstleden Dinsdag, om 5 uur, kwam het eerste zeetje over. We waren ten Oosten van Flores, een van de Azoren. Dat nam de piano op en sloeg hem tegen de railing. Geen spaan meer van over! Aan de andere kant staan de overblijfselen. Alleen het toetsenbord en de pedalen waren nog goed!"

„Stormde het zo verschrikkelijk, kapitein?"

„Wel nee! Dat was, wat wij zeelui noemen, „een verkeerde zee"!" Maandagnacht was de wind op komen zetten! Toen die eerste golf kwam, was de bemanning juist bezig alles stormklaar te maken. IJzeren kleppen voor de patrijspoorten in alle hutten enz. Kijk eens, hier hebben zulke zware deuren gezeten, als U daar ziet!" Er is niets meer van te zien! Voor ons lijkt het, of op de aangewezen plaats nooit deuren zijn geweest.

„Hoe zijn de pasagiers eigenlijk gewond?"

„Dat gebeurde 's avonds om tien uur. Toen sloeg er een golf van bakboord door de rooksalon en de serre! Alle meubelen werden opgenomen en tegen de overliggende muur gekwakt! Daar zijn verschillende passagiers bij gewond. Een dame, — een Engelse toeriste, die in Plymouth debarkeerde, — was zo blauw, dat ze een negerin leek. Zelfs haar familieleden, die haar kwamen afhalen, herkenden haar niet! Een sofa, stoelen en tafels, gingen met de deuren naar buiten. Daarbij moet U weten, dat de tafels aan de grond vastgemaakt zijn!"

Kapitein Ten Klooster lacht even; nu de „schuit" weer aan de Surinamekade gemeerd ligt, lijkt alles een boze droom, die voorbij is!

„Hoelang hebt U dat slechte weer gehad?"

„Zoals ik al vertelde, begon het Maandagnacht te waaien. Donderdags was het weer bedaard!"

„Veel S.O.S.-seinen gehad?"

„Heel veel, o.a. van een Joegoslaaf, die stuurloos ronddreef. We kregen ook het bericht van de Blairgowrie door, dat daar niets meer van te vinden was."

Een ogenblik stilte.

„Meer is er nu niet te vertellen; nu weet U toch wel alles."

Een blik naar de wal, doet ons begrijpen, dat er familieleden staan te wachten.

Een vroolijk handgewuif en dan stapt de stoere zeemansgestalte de plank af.

Kas van administrateur beroofd.

De reis van de „Costa Rica" heeft echter nog meer avontuurlijks opgeleverd, dan zwaar weer en het verblijf van den West-Indië-vlieger Hondong aan boord. Er is nl. een belangrijke diefstal gepleegd uit het kantoor van den purser. Op de heenreis is in de nacht van 31 Jan. op 1 Febr. een bedrag van 2000 gulden aan Hollands en vreemd geld geroofd uit de kas, welke zich bevond in het kantoor van den administrateur. Op onnaspeurlijke wijze was deze zijn sleutelbos kwijt geraakt, die hij had verloren of die hem was ontstolen.

Op de ochtend van de eerste Februari kwam de purser tot de onaangename ontdekking, dat onbevoegden met behulp van zijn sleutels zijn hut waren binnengedrongen. Onmiddellijk werd een uitgebreid onderzoek ingesteld, dat echter geen resultaat opleverde. Ook de directie te Amsterdam werd van het gebeurde in kennis gesteld en toen het schip op de terugreis Le Hâvre aandeed, waren daar inspecteur G. C. de Vries, een rechercheur en een constabel van de K.N.S.M. aanwezig om het onderzoek aan boord voort te zetten. Toen Zondagmiddag het schip te Amsterdam binnenviel, was een sterke politiemacht onder bevel van hoofdinspecteur M. J. N. Keiser aanwezig. Ook een overvalauto stond op het terrein van de K.N.S.M. Nauwelijks lag het schip gemeerd of de hoofdinspecteur en zijn mannen begaven zich aan boord, om in de begage van de bemanning een nauwkeurig onderzoek in te stellen. Het onderzoek echter had tot dan toe geen resultaat opgeleverd.

De dragers van ideeën hebben een grotere verantwoordelijkheid dan zij die wapens dragen.

De thuiskomst van een Oceaanvlieger.

We lezen hierover in de Maasbode:

Met het stoomschip „Costa Rica" van de K.N.S.M. is Zondagmiddag in Nederland teruggekeerd de gezagvoerder van de „Snip", de heer Hondong. In afwachting van de aankomst van het schip hadden zich behalve de familieleden, nog op de kade begeven de heren generaal Snijders, Plesman, U. F. M. Dellaert, havenmeester van Schiphol, Aler, chef van de vliegdienst der K.L.M., en de piloten J. Duimelaar en J. Abspoel, die beiden met Hondong hebben gevlogen. Dit kleine gezelschap werd aangevuld door een aantal journalisten, wier belangstelling uitging ten eerste naar den Oceaanvlieger, ten tweede naar den kapitein die de „Costa Rica" door zwaar stormweer heeft gebracht en ten slotte naar een „Ueberfallkommando" van de Amsterdamse politie, dat aanwezig was, om een onderzoek in te stellen naar een diefstal, welke gedurende de uitreis op de „Costa Rica" was gepleegd. Men had de brandkast opengebroken en daaruit een flink bedrag aan geld gestolen.

De „Costa Rica" was laat van IJmuiden vertrokken, zodat de aankomst later viel, dan de aanwezigen hadden gedacht. Het was in de gure Oostenwind vrij koud en de weinige belangstellenden liepen dan ook stampvoetend op en neer. Onze Oceaanvlieger werd dus niet ingehaald als Lucky Lindy indertijd, die wekenlang de aandacht der wereld op zich gevestigd zag en bij aankomst in New York onder feestpapier werd bedolven. Er staat geen fanfarecorps op de kade en alleen de aanwezigheid van fotografen en filmoperateurs verraadt, dat er iets bijzonders op til is.

Als de boot gemeerd wordt zien we Hondong in uniform reeds over de reling leunen; hij wuift naar zijn vrouw aan de wal, die met een bos bloemen, waaraan een lint in nationale kleuren, terugwuift.

Het duurt dan niet lang meer voor de brug is uitgebracht en spoedig zijn we aan boord van de Oceaanstomer, om den koenen vlieger te kunnen begroeten, die nadat de erewijn was rondgegaan, in een langdurig gesprek zijn wederwaardigheden vertelde.

Gerard Adriaensen Bredero.

door Dr. J. B. Schepers.

(16 Maart) 1585—1935)

Vervolg.

In de snelle loop der gebeurtenissen kan men niet zonder schade stoornis ver-oorzaken. En toch moeten er nog enige dingen opgehelderd worden. Wat was die „eerste Duytsche Academie"? Daar is een aanloop toe nodig. In die kamer „In Liefde Bloeyende" waren verkeerde elementen gekomen, die in de praktijk het oude rijmpje: „rederijker kannekijker" weer waar maakten en nu klisten die samen sedert 1614, toen hij na vele reizen weer in Amsterdam kwam, om Ridder Theodoor Rodenburg, een veelschrijver van oppervlakkige stukken, maar waarmee hij de oppervlakkigen de ogen uitstak: hij werd bestuurslid van de Kamer en daarmee was de strijd heftiger dan ooit geworden. Mannen als Dr. Samuel Coster, P. Hooft en Gerbrand Bredero wilden degelijke kunst, hoger, dan wat Rodenburg te zien gaf; in dit licht moet men ook de strijd om „Het Moortje„ zien, want dit stuk werd nog in de Oude Kamer opgevoerd. Het werd een hevige strijd om het toneel, die het Oude-Mannenhuis ten goede kwam, want dit kreeg de winsten van het toneel. Coster schrijft later in 1617 als hij zijn nieuwe stichting de Academie bij Burgemeesteren komt bepleiten: „Het is immers de waarheid, dat van de tweede Juli af, tot April toe, 't welk minder is als tien achtereenvolgende maanden het Oude Mannen Godshuis door de vlijt en de naarstigheid van ons tweeën over de twee duizend guldens boven alle onkosten genoten heeft, behalve dat de Kamer nog zo aan kleren als andere behoeftigheden (benodigdheden JBS.) daarbij grotelijks is verrijkt. En dat in de drie jaren tijds of daaromtrent, dat Breero bij de Kamer geweest is, het voorzegde Godshuis meer inkomst gehad heeft als in alle de voorgaande jaren, dat voor hetzelve door de Kamer gespeeld is geweest." Deze zinnen wijzen op een reusachtige toneelwerkzaamheid. Maar het beter-ik van de besten verzette zich tegen die voortdurende, afmattende, onderlinge strijd en zo kwam in Aug. 1617 een stichting tot stand de „eerste Duytsche Academie" genoemd, die tweeërlei doel had: n.l. 1o. goede toneelkunst geven èn — wij zitten midden in de godsdienstige beroering in Nederland tussen Remonstranten en Contra-Remonstranten — 2o. het geven van een opleiding aan Remonstrantse geestelijken met het Nederlands als voertuig van 't onderwijs. Van deze tweede doelstelling kan men zeggen, dat zij de oorsprong is van het Athenaeum, nu de Amsterdamse hogeschool, maar ook dat het ideaal van de opleiding in het Nederlands niet tot ontwikkeling gekomen is; nog tot diep in de 19e eeuw was alle onderwijs aan de Nederlandse Hogescholen in het Latijn en — hun invloed op ons volksleven veel kleiner dan anders het geval zou geweest zijn. — De Warenar was op de 2e dag het eerste echte stuk dat de Academie gaf; ook Bredero's „Spaanse Branbander" is er opgevoerd (2 Oct. 1617), later zijn „Stommen Ridder" (8 Juni 1618), zijn laatste romantische toneelstuk, dat zoveel geeft van het eigen zieleleven van de schrijver, die weer een geweldige schok kreeg.

Te midden van deze toneelberoering, in de winter van 1617—18 komt er weer een andere schone door zijn denken en dromen spelen; het is een Dortse Madalena Stockmans en de indruk, die zij op hem maakt, doet ons soms aan de tijden van Margriete denken. Het is een merkwaardig verschijnsel in Bredero's leven, dat hij steeds ten hoge vrouwen liefheeft. Het is eerder standsverschil dat hem in de weg staat, dan een kwestie van geld. De Keyzers van Hoorn, de Roemer Visschers te Amsterdam en denkelijk ook de familie Stockmans te Dordrecht vertonen al symptomen van de ontwikkeling van een regentestand evenals de familie Hooft en daartegenover legde de zoon van een schoenmaker, die in huizen deed, het af. De kunst mocht Gerbrand dan toegang verlenen tot het gezelschap van de besten, zoals hij zelf zegt in de voorrede van het Rodderick en de Alphonsus; het was nog wat anders, daar eens te komen òf door het trouwen, er in te blijven. Zo komt hij in de winter van 1617 op 1618 door de ijsvreugde met Madalena in aanraking; zij rijden samen en maken afspraken, maar juist om Nieuwjaar heen was hij onverwacht met een gezelschap van de Valckeniers, waar hij ten eten was genodigd, naar Haarlem gegaan voor een begrafenis en zo doende niet op tijd gekomen; ook was hij met de slee door 't ijs gezakt en dientengevolge zat hij ziek op zijn kamer, geweldig jaloers van „de bruine Branbander". Van dit alles schrijft hij haar een brief in een droevige toon en smeekt om een lettertje ter vertroosting. Maar Madalena was al weer uit Amsterdam vertrokken, vóór hij beter was, en zij trouwde te Oud-Alblas op 18 Juni 1618 met Isaäc Willemsz van der Voort, denkelijk „de bruine Branbander", waar hij zo jaloers van was. Er is maar één heel vers van Breero bewaard in handschrift en dat heet „Oogen vol majesteit". Het is met „Het kan verkeeren" ondertekend, een kostbaar unicum. Hij heeft het haar nagestuurd naar haar nieuwe woonplaats Rome. Misschien is die trouwdag, 18 Juni 1618 (of weer zoveel dagen later als het bericht van dit huwelijk tot Bredero wist door te dringen) in verband te brengen met zijn vroege dood. Wel is te begrijpen, dat in de laatste maanden van zijn leven de godsdienstige stemming, die er dank zij zijn moeder in het huis der Bredero's heerste te midden van alle wereldse omgang, weer diep vat op haar zoon gekregen heeft. Wij hebben ten minste onder de aandachtige (godsdienstige) liederen er enige, die stellig uit zijn laatste tijd zijn, en het meeleven, meelijden van de moeder wordt, dunkt mij, het sterkst bewezen door haar sterven een jaar later. — De uitgever van zijn werk Van der Plassche was zo gelukkig, behalve ander werk, nog een paar honderd liederen van hem na zijn dood te vinden en kon zo het Liedboek van 1622 uitgeven. — Toen wij over het hoogtepunt van onze kracht heenwaren, is ook het Liedboek van de Bredero uit de huiskamers geweerd. En de wijzen van zijn liederen stierven af en weken voor de aria's van de komende 18e eeuw.

Een later, meer historisch aangelegd, geslacht heeft echter de oude wijzen weer opgedolven uit de muziekboeken, zodat, als er maar een paar ondernemende geesten of lichamen waren, het hele Brederose liedboek nagenoeg nog eens weer zou kunnen klinken en uitgegeven worden; maar het zou alleen zijn voor de upperten, voor wie wij nu ook al weer zijn kluchten „Van de koe" en „Sijmen sonder Soeticheyt" opvoeren. Maar historisch of niet-historisch aangelegd, wij, Nederlanders, hebben als een kostbare parel zijn lijfspreuk bewaard in hart en geheugen: „Het kan verkeeren".

1) Nieuwe Gids 1913 April, Mei. Zie ook elders N.G. tot 1932.

2) Zie ook Knuttel's Inleiding dl. III.

3) Uitvoeriger N.G. 1932.

4) Bloeml. bl. 28 vgl.

5) Bloemlezing bld. 83.

6) Uit de Roman van Palmerijen van Ogiven.

7) Bloeml. bld. 24.

8) N. G. 1919.

Haarlem, 13 Febr. 1935 J. B. Schepers.

heden heeft verteld.

Hondong vertelt.

Het voornaamste avontuur, aldus begon de gezagvoerder, beleefde ik op de thuisreis aan boord van de „Costa Rica", toen de zee enige keren zwaar overkwam en verschillende pasagiers werden getroffen door het water.

Een vliegtocht over de oceaan is veiliger dan de reis met een zeeschip, en zo waren we waar we zijn moesten nl. bij de sprong van de „Snip" over de Oceaan.

— Is er nu niets, waarmede u onderweg moeilijkheden hebt ondervonden; als men toch 15.35 uur boven water vliegt, moet men wel eens een eigenaardig gevoel krijgen.

— We hebben onderweg een beetje last gehad van kortsluiting in de antenne, zodat we soms niet gehoord konden worden, dat is alles; van een onprettig gevoel heb ik niets gemerkt. Om de twintig minuten werd de drift gemeten en tussen de bedrijven door aten we een stukje of deden een dutje, al naar gelang het uitkwam. We bereikten de kust vrijwel op de plaats, welke we gedacht hadden; dit was hoogstens 10 K.M. mis. Daarna vlogen we over de Duivelseilanden en ook hebben we nogeven een bezoek gebracht aan een Lepra-kolonie, waarin een pater uit Amsterdam werkzaam is.

De ontvangst te Paramaribo was buitengewoon aardig; er waren zelfs bosnegers uit de binnenlanden gekomen om ons te begroeten. Het enthousiasme van de bevolking was enorm, hetgeen zich laat begrijpen, omdat de mensen, vooral die op de eilanden wonen weinig vertier hebben. We hebben nadien ook talrijke rondvluchten gemaakt, behalve onze vaste vluchten, waarbij de oudste passagier, pater Hagemans was, die reeds de leeftijd van 87 jaar heeft bereikt en 50 jaar in de missie arbeidt. Dat we ook in Venezuela met grote vreugde zijn ingehaald is U bekend, men zit daar eenvoudig om een luchtverbinding te springen. St. Eustatius zal vermoedelijk een vliegterrein krijgen, want Saba leent zich daar niet zo goed voor. Op Curaçao is het vliegveld uitstekend en de bevolking is zo enthousiast, dat zij tot oprichting van een vliegclub wil overgaan.

Ik zie de toekomst voor de luchtvaart in onze West zeer gunstig in, al worden op heden korte trajecten gevlogen; de opening van een vaste lijn Paramaribo-Maracaibo zou in een grote behoefte voorzien. Men interesseert zich in Venezuela heel erg voor de luchtvaart, zodat ook de Engelsen besloten hebben er een kijkje te gaan nemen.

Daar van Balkom de eerste weken zich moest inwerken, heb ik de „Snip" gedurende die tijd ook gevlogen.

— En wie zal u nu opvolgen in de West?

De heer Plesman, die bij dit onderhoud tegenwoordig is, antwoordt, dat piloot Verhoeven op 8 Maart zal vertrekken. Bovendien denkt de K.L.M. erover, spoedig een tweede vliegtuig naar West-Indië te zenden voor de route aldaar van Colombo, Curaçao, Guerras, Trinidad, Barbados, een lijn van circa 2000 K.M. Wat voor type toestel het evenwel zal zijn, kon de heer Plesman ons niet mededelen, evenmin den datum, waarop het van Nederland zou vertrekken. Wie het toestel zal besturen is evenmin nog bekend. Hondong wil gaarne voor de tweede keer afschrijven, wel een bewijs dat het hem goed is bevallen. Al was het dan maar met een F. XVIII, zo zegt hij, want dat zijn beste machines en alles is in orde.

Dan verlaten we de „Costa Rica"; de auto's snorren weg van de Sumatrakade. Een Oceaanvlieger is thuis gekomen!

Voorlopig Verslag op de begroting 1936.

Hieraan ontlenen wij:

De stemming van tevredenheid over de financiële resultaten van het afgelopen jaar, werd in het afdelingen algemeen gedeeld. Dat deze omstandigheden een streven naar een zo groot mogelijke beperking der uitgaven niet hebben weggenomen, vond in de afdeling grote bijval.

Het viel in verband met de opbrengst der invoerrechten over 1934, in het grootste deel waarvan de opbrengst der bezine-belasting begrepen is, op, dat de opbrengst van de invoerrechten voor 1936 geraamd is op ƒ 1.560.500.— Men vroeg zich dan ook af, of hierin ook de opbrengst der benzine-belasting geraamd zou zijn. De verordening tot tijdelijke heffing van een bijzonder invoerrecht op benzine vervalt immers met ingang van de 1ste Januari 1936. Een en ander was aanleiding voor meerdere leden om nu reeds te doen uitkomen, dat zij er niet voor zijn om de heffing der benzine-belasting te continueren, tenzij de motorrijtuigbelasting aanmerkelijk verminderd wordt.

Meerdere leden betwijfelden of de overplaatsingen van ambtenaren, die in de laatste tijd hebben plaats gehad, wel geschied zijn op een wijze, die het meest bevorderlijk was voor de dienst. Hierbij werd gedacht aan de persoonelsmutaties naar Saba, de Gouvernements-Secretarie, de Inspecteur der Belastingen en het 3de District. Men vroeg hoe het Bestuur zich de verdere ontwikkeling van de inrichting van het kadaster indenkt.

Naar verluidt, zal de gouvernements-accountant belast worden met de waarneming der betrekking van inspecteur der belastingen, gedurende het verlof van laatstgenoemde titularis. Men vroeg of — indien het evenvermelde juist is — bij de overweging der wijze, waarop in de vervulling dier betrekking te voorzien is, wel voldoende gedacht is aan het beginsel, dat plaatselijke krachten voor de vervulling van de betrekkingen de voorkeur moeten hebben.

Zou in de vervanging van den Inspecteur der Belastingen niet op dezelfde wijze kunnen worden voorzien, als in 1933 heeft plaats gehad, daar in de vervanging van de Postdirecteur gemakkelijk zal zijn te voorzien vanwege de vele ambtenaren met diens werkzaamheden bekend, hetgeen van den Gouvernements-accountant, voor wie wegens diens drukke werkzaamheden nog bij suppletoire begroting van dit jaar een assistent is aangevraagd, niet kan gezegd worden.

In P. B. 1934 No. 85 staat een Besluit opgenomen, waarbij aan ambtenaren na 3 jaren dienst een verlof van 3 maanden kan worden, verleend. Vernomen werd dat aan 3 commiezen hun verlof na 6 jaren dienst in de eerste instantie geweigerd is op grond, dat de dienst het niet toeliet. Enige leden stelden de vraag, hoe het Bestuur zich de regeling dacht, indien alle daarvoor in aanmerking komende ambtenaren na 3 jaren dienst verlof aanvroegen.

Gevraagd werd door enige leden of een aftrek van gemiddeld 25% van de salarissen voor ongehuwden niet te zwaar is, vergeleken met de mindere aftrek, die in Nederland plaats vindt.

Door meerdere leden werd betreurd, dat niettegenstaande de gunstige financiele toestand van het eiland Aruba, verdubbeling van het bedrag voor ondersteuning van ouden van dagen aldaar nodig wordt geacht. Gevraagd werd, of er geen middelen zijn om in deze verbetering te brengen. Gedacht werd b.v. aan het bevorderen van het nakomen van hun onderhoudsplicht door de kinderen.

Men zou gaarne willen vernemen of de waarden waaronder het pand Werfstraat no. 6 gelegateerd is, verkoop toelaten en welke motieven het Bestuur heeft om tot publieke verkoop over te gaan. Men zou het ook op prijs stellen te vernemen, welke de bestemming is der eventuele opbrengst van de verkoop.

Algemeen werd een subsidie van ƒ 4000 voor de nieuwe Protestantse kerk op Aruba als precedent, afgekeurd. Men gaf de voorkeur aan een renteloos voorschot.

Men verzocht een staat te mogen ontvangen van de in de laatste 3 jaren verleende studiebeurzen en van de stand der verwaarloosde kinderen groter wordt.

Men zou gaarne vernemen, waardoor behoefte bij de leefgangen beneden de raming is gebleven. In verband met de toelichting werd gevraagd of het Bestuur plannen heeft ten deze.

De afdelingen zouden het op prijs stellen te vernemen waarom de posten voor de bibliotheken der Bovenwindse eilanden verdubbeld zijn.

Naar aanleiding van het door de bestuursgemachtigde, de Administrateur van Financiën, in verband met het amendement tot verhoging van het op de jongste ontwerp-suppletoire begroting uitgetrokken bedrag tot vermeerdering der subsidie voor de ambachtschool, bij de openbare behandeling van dat ontwerp medegedeelde, werd gevraagd naar het resultaat van het onderzoek, dat het Bestuur naar aanleiding van het amendement zou instellen en zou men gaarne vernemen of het bedrag bij het amendement door de Raad op de begroting gebracht, aan de school is toegekend.

Gevraagd werd of het wel nodig is een commies met het beheer der gelden van de vreemdelingendienst te belasten. Gemeend werd n.l., dat het beheer dezer gelden thuis hoort onder de 4de afdeling en aldaar aan iemand van het personeel zou kunnen worden opgedragen.

Men vroeg, welke de reden is, dat, ofschoon de bezetting politietroepen voor Curaçao lager geprojecteerd is, de uitgaven aanzienlijk hoger worden geraamd dan voor 1935.

De afdelingen zouden gaarne vernemen hoeveel kinderen voor gouvernements-rekening in gestichten worden verzorgd en wat per kind per jaar door het Gouvernement betaald wordt. Ook zou men gaarne de mening van het Bestuur vernemen omtrent de vraag hoe het komt, dat niettegenstaande de economische toestand op Curaçao verbetert, het aantal der verwaarloosde kinderen groter wordt.

Bij vergelijking van de raming der uitgaven en de middelen betreffende de Landsradio- en telefoondienst voor 1936, werd geconcludeerd, dat op een deficit van ruim ƒ 30.000,— op deze dienst gerekend moet worden. Naar aanleiding hiervan zou men gaarne van het Bestuur vernemen of het mogelijkheid ziet, dit deficit weg te werken zonder de bestaande tarieven te verhogen.

Men sprak zijn waardering uit over de verbeterde bediening van het publiek bij de radiodienst.

Enkele leden herhaalden hetgeen in het eindverslag betreffende de suppletoire begroting 1935 voorkwam, n.l.: dat aangezien blijkbaar het telefoonnet in het 2de district beoosten de haven vol belast is, in overweging wordt gegeven om te gelegener tijd dat telefoonnet uit te breiden.

Bij vergelijking van de raming der uitgaven en de raming der middelen betreffende de Watervoorzieningdienst werd een deficit van ƒ 37.000,— geconstateerd. Men zou naar aanleiding hiervan gaarne vernemen, welke maatregelen het Bestuur denkt te nemen om dit nadelig verschil te doen verdwijnen.

Sommige leden deelden mede, te hebben vernomen, dat veel water verloren gaat door lekkage der pijpleidingen en vroegen of, indien dit juist is, daartegen niets gedaan zou kunnen worden.

Men vroeg ook of het waar is, dat veel water gebruikt wordt, dat niet betaald wordt, omdat de afnemers de kranen laten lekken of langzaam lopen, waarbij dan de meters het waterverbruik niet zuiver aangeven.

Overigens achten vele leden de prijs van het water ad ƒ 2.50 per M³ nogal duur en weinig stimulerend voor het waterverbruik.

Gevraagd werd of er reeds een verbetering te bespeuren valt in de economische toestand van de Bovenwindse Eilanden als gevolg van de stoomverbinding van deze eilanden met Curaçao. Voorts meende men dat tegenover de voorgestelde belangrijke Gouvernements-subsidie, vrij vervoer voor Gouvernements-passagiers en goederen behoort te staan.

De wenselijkheid werd betoogd van de aanschaf van een lichter voor elk der eilanden St. Martin en St. Eustatius, wat het laden en lossen van vee en landbouwproducten ter plaatse ten goede zal komen.

Enkele leden verklaarden er de noodzakelijkheid niet van te kunnen zien om een nieuw politie-bureau te bouwen. Andere konden zich niet verenigen met de plaats, waar het nieuwe politie-bureau is gedacht aangezien deze te veel buiten het verkeer ligt. Weer andere leden konden de wenselijkheid wel inzien om de cellen van het z.g. „Fiscalaat" te vernieuwen of desnoods ergens anders te bouwen, doch met dit laatste kan dan ook volstaan worden. De noodzakelijkheid om voor de Administratie der politie, welke zeer ruim behuisd is, een nieuw gebouw te doen optrekken, werd niet ingezien. Voor een betere behuizing komen naar het oordeel dezer leden in de eerste plaats in aanmerking het Bevolkingsbureau en dat van de Burgerlijke Stand, waar binnen de ambtenaren geen ruimte hebben zich te bewegen, en waarin gemakkelijk kan worden voorzien door de gehele onderverdieping van de Secretarie als zodanig in te richten, en de Koloniaal Ontvanger, die niet anders dan in het bijzijn van zijn ambtenaren voor het publiek te spreken is, te doen verhuizen. Gevraagd werd welke de eventuele bestemming zou zijn der gebouwen, waar de politie-bureaux en de Administratie der Politie nu zijn ondergebracht.

Is — zo vroeg men — het gebouw in het Fort Amsterdam dan bestemd voor ontvangers-kantoor, zoals men eerder meent vernomen te hebben?

Gevraagd werd of de in artikel 150 vermelde, alle uitgaven zijn, die gedaan worden voor de behandeling van lijders aan besmettelijke geslachtsziekten, met name of ook op art. 158a uitgaven voor dit doel verantwoord worden. In laatst bedoeld geval zou men gaarne vernemen tot welk bedrag.

Enkele leden vroegen of het waar is, dat in verband met of naar aanleiding van het geschil tussen den Gouvernements-veearts en de Venezolaanse importeurs een zeker bedrag betaald is en zo ja, aan wien en tot welk bedrag betaling is geschied.

Iedere wereld- en levensbeschouwing raakt uit haar evenwicht en verschraalt van voosheid, als zij niet geankerd slaat in de de naastenliefde; want deze is een natuurwet geldend voor allen.!

Gij wordt eerst mens in de volle zin van het woord, wanneer de bewustwording van deze wet omgezet wordt in daden.

Algemeen Overzicht.

De momentele spanning, die in Europa ontstond, door het feit dat Duitsland zich zelf ging stellen op het standpunt van gelijke bewapening is zoals het de vorige week reeds te voorzien was, geheel geluwd. Alleen Italië is nog bezig met een geweldige mobilisatie; men spreekt al van twee millioen man. Waarvoor? Niet voor Abessynië, maar ter verdediging van Oostenrijk waarvan de ofafhankelijkheid bedreigd wordt, zegt Mussolini.

Het tegenwoordig Italië houdt van dergelijk vertoon in woord en daad. Het moet, volgens Dr. Van Blankenstein zijn biceps nog opzetten om aan zichzelf te kunnen geloven, een verschijnsel dat eigen schijnt te zijn aan fascistische geesteshoudingen. Het kan wel zijn, maar wij kunnen er helaas niets anders in zien dan een domme vergroving van het moreel besef en wij kunnen de jongens slechts glimlachend beklagen, die hun land grootser en bewonderenswaardiger zien als het troepen binnenroept en laat marcheren.

Wat nu Duitsland verder betreft,, de oud-rijkskanselier Dr. Brüning heeft eens drie hoofdoorzaken genoemd van de geweldige groei van het Nationaal Socialisme in Duitsland en dat was hoofdstuk 5 van het vredesverdrag van Versailles, waarin eenzijdig van Duitsland de volledige ontwapening werd geëist, dat was ten tweede de Roerbezetting, die Poincaré doordreef en welke in Duitsland in psychologische zin een geweldige invloed op de bevolking heeft gehad en het derde motief was de afscheuring van het Duitse Saargebied van Duitsland.

We staan thans voor de likwidatie van deze drie factoren.

De bezetting van het Roergebied behoort reeds lang weer tot het verleden. Het Saargebied is thans aan Duitsland weer teruggegeven. En Berlijn zelf heeft de vorige week een streep gehaald door hoofdstuk 5 van het Versailles Verdrag. Trouwens een voorstel van Engeland en Frankrijk tot schrapping, lag reeds in Berlijn.

Het blijkt achteraf, dat deze drie punten van het Versailles Verdrag nog grotere vergissingen zijn geweest als ze aanvankelijk schenen.

En de gevolgen, die deze drie ongelukkige punten hebben veroorzaakt, blijven nog in volle omvang gehandhaafd.

Daarvoor nu hebben deze week in Berlijn de Engelse ministers besprekingen gevoerd.

Dit heeft heel wat voeten in de aarde gehad.

Frankrijk zag liever een accoord met Moskou, dan met Duitsland. Maar deze week hebben dan toch de besprekingen tussen Engeland en Duitsland plaats gehad. Tot de laatste ogenblikken schenen er nog moeilijkheden te zijn, daar een der ministers nog eerst naar Parijs moest en zich eerst in Amsterdam bij zijn ambtsgenoot kon voegen.

En de besprekingen zouden dan volgens de telegrammen succes gehad hebben, volgens andere berichten zijn de vooruitzichten somber.

Eden is na de besprekingen in Berlijn, doorgereisd naar Moskou, om ook daar besprekingen te houden. Mogen ook de berichten waar zijn dat deze besprekingen gelukken.

besprekingen gelukken.

Zo zijn er momenteel wellicht wel weer enige gunstige internationale aspecten.

Maar of ze een nieuwe internationale dageraad inluiden, zal zeer de vraag zijn.

BOVENWINDEN.

De storm in de Caraïbische Zee.

Tijdens de storm eind Februari — begin Maart in de Caraïbische Zee, zijn er nog al ongelukken gebeurd.

Zo lezen we nu in de mailbladen, dat nabij de kust van Santa Lucia een plezierboot, die geheel met passagiers was bezet, omgeslagen is. Zes der opvarenden kwamen in de golven om, terwijl 22 personen nog worden vermist. In totaal konden 74 passagiers en leden der bemanning worden gered.

In de omgeving van New Orleans is ten gevolge van de hevige storm een vissersboot vergaan, waarbij twee vissers om het leven kwamen. Twee personen worden vermist.

De White Wall te St. Eustatius.

Per ss. Baralt arriveerden hier Dinsdag van St. Eustatius Mrs. King, de Weduwe van den pas overleden Directeur Mr. King, alsmede Mr. Balley en Echtgenote. Mr. Bally kwam naar Curaçao, om met de andere Directeuren besprekingen te houden omtrent de werkzaamheden aan de White Wall. Naar wij vernemen, heeft hij goede verwachtingen van het succes der maatschappij.

Rev. Darrell.

De Bovenwindse Stemmen drukt haar spijt uit over het aanstaande vertrek van Rev. C. M. Darrell, sinds twintig jaar aldaar werkzaam als Voorganger van de Methodistenkerk. Mr. Darrell zal opgevoigd worden in de eerste week van Juli door Rev. J. Norbury Clarkson in actieve dienst op St. Thomas, die meermalen ons eiland bezocht op zijn reis naar St. Kitts en daarom voor verschillende van ons geen vreemdeling is.

Ook had St. Martin bezoek van Rev. C. G. Errey, schoonbroeder van Rev. Darrell. Het verblijf van Mr. Errey duurde tien dagen. Hij is de schrijver van de hierboven gepubliceerde brief.

Kerkinwijding op Saba.

19 Maart, op het feest van St. Jozef, werd de nieuwe kerk in de Bottom gewijd. Pastoor de Groen, door onzen Bisschop gedelegeerd, deed de inwijding. Hij kwam hier per zeilboot aan met de 2 Zusters van St. Eustatius.

De spanning, die maanden in de bevolking was, steeg tot het toppunt de laatste dagen. Het was werken!

Tot die dag kwam, de 19e Maart... De zon scheen voor Saba's katholieken schoner te zijn opgegaan en ook getuige te zijn van deze inwijding. Van alle dorpen waren de mensen opgekomen. De vreugde en spanning waren op aller gezichten te lezen. De menigte stond vóór, om de kerk geschaard. We merkten ook op den plv. Gezaghebber, den heer Krugers en gade, alsook den opvolger van den plv. Gezaghebber, den heer van Weel. Klokslag half 9 verscheen de Delegaat in koorkap en Pastoor Meesters met koorknapen. Gekomen voor de middendeur, die gesloten was, begon de plechtigheid. In devote stilte luisterden en volgden allen de ceremoniën, n.l. de inzegening van buiten, daarna van binnen.

Daarna konden we in kerk om de eerste H. Mis in onze nieuwe kerk bij te wonen. Velen naderden tot de H. Tafel. Na het Evangelie gaf onze Pastoor een korte toespraak. Toen sprak de Delegaat. Het ontroerde ons toen hij sprak van de laatste H. Mis, die hij dien morgen gediend had in de oude kerk. Hij is zelf pastoor geweest op Saba 19 lange jaren! En was niet dit nederig kerkje de Tempel Gods van waar ons zoveel geestelijk goed toegestroomd was door zijn priesterlijke handen? Trilde niet onze ziel toen hij sprak van de betekenis van kerk?

Hij weidde uit over hetgeen de Kerk is en hoe elk katholiek zich in zijn kerk moet voelen. In één woord: een schone toespraak, die Saba's katholieken goed heeft gedaan.

Na de kerk was er gelegenheid om den Pastoor te feliciteren, waarvan flink gebruik is gemaakt. Om half 5 's middags sloot het Lof de plechtige dag. Het koor heeft zich overtroffen. De zangeressen hebben flink haar best gedaan om die dag onvergetelijk te maken. Klonk niet het „Magnificat" (tweestemmig gezongen!) schitterend met de gloed waarmee gezongen werd? Dan op het eind het „Te Deum Laudamus" om God te bedanken! De katholieken gingen tevreden naar huis...

De kerk is opgetrokken uit gekapte rotsen, is 25 M. lang en 10 M. breed. De vorm is die van een kruis. In de kruisarmen zijn de 2 sacristieën. Er is één midden- en 2 zijpaden. Het middenpad is ongeveer 1.5 M, de zijpaden 1 M. breed. Het priesterkoor, voorste gedeelte van de kerk, midden- en zijpaden, alsmede het achterste gedeelte zijn met tegels belegd, de kleuren zijn wit, zwart en grijs. De altaartreden zijn met witte en zwarte tegels belegd (kleuren der Dominicanen!). Het altaar is uit beton opgetrokken in liturgische stijl. Boven het altaar welft een prachtige koepel.

Het zangkoor is zodanig gemaakt, dat er geen steunbalken in de kerk behoefden. De ramen zijn in boogvorm, versierd met gekleurde glazen. De boog is versierd met een halve maan (rood glas) met stralen (geel glas) en daarboven blauw glas. Begonnen werd met deze kerk de 21ste Sept. '34. Ze werd gebouwd onder leiding van 4 Curaçaoënaars, te weten: 1 baas timmerman, die de opperleiding had, Jozef Civilus geheten, verder 1 baasmetselaar, Theodoor de Lannoy, de andere timmerman, Laurentio Martis en de metselaar, Henriquez Alberto. Van locale krachten is ook gebruik gemaakt. De eerste steen werd gelegd op 8 Oct. '34. Deze Curaçaoënaars hebben eer van hun werk. Ze mogen trots zijn op de moie Tempel, die ze gebouwd hebben. En Saba's katholieken zullen, na hun Bisschop, deze Curaçaoenaars dankbaar blijven. En onzen pastoor Meesters wensen we, wat de Delegaat in zijn toespaak zeide: een nieuw geestelijk leven voor zijn katholieken van Saba.

Saba zal niet licht de 19e Maart van dit jaar vergeten. De katholieken wensen de 4 Curaçaoënaars een goede reis en een behouden aankomst thuis. M.B.

DE BOVENWINDSE STEMMEN.

Een Engelse Dominee bezocht St. Martin.

In bovengenoemd tijdschrift lezen we de volgende brief, waarin een vreemdeling die het blijkbaar anders gewend is, zijn mening geeft over onze Nederlandse Bovenwindse eilanden.

— „Op verzoek van de redacteur van de Bovenwindse Stemmen schrijf ik een woordje voor de lezers van dit blad. Ik doe het met genoegen, al is het minder eenvoudig om aanstonds te weten waar ik eigenlijk over schrijven moet. Op onze Britse eilanden, waar ik beter van de toestand op de hoogte ben en de mentaliteit en gewoonten van het volk ken, is het naar verhouding veel gemakkelijker een aanknopingspunt te vinden om over te schrijven.

Laat ik beginnen met te zeggen hoe blij ik ben een gelegenheid te hebben om St. Martin te bezoeken. Ik vervul hiermee een belofte, reeds lang geleden gedaan aan mijn schoonbroeder Rev. C. M. Darrell. Het is voor het eerst dat ik zo lang buiten Brits territorium ben en toch voel ik me hier echt thuis. Gedurende deze dagen hebben verschillende dingen indruk op me gemaakt en wel op de eerste plaats de klaarblijkelijke zorg die het Nederlandse gouvernement maakt van deze afgelegen deeltjes van zijn bezittingen.

Dezelfde indruk kreeg ik toen ik St. Eustatius en Saba aandeed. Op het eerste eiland ben ik aan land gegaan, maar op het laatste niet, daar we nog

De wereld in Vogelvlucht.

Overgenomen uit Boletin Comercial en Curaçaose Volkskrant.

Op de Italiaans-Abessynische grens vond weder een incident plaats.

De Vlaamse bond van oud-strijders heeft besloten de wereld-tentoonstelling te Brussel te boycotten.

De besprekingen in Berlijn van de Engelse Ministers schijnen tot een vreedzame oplossing te zullen voeren. Alleen met Rusland wil Duitsland geen enkele overeenkomst.

Italië heeft thans bijna 2 millioen man gemobiliseerd.

Joodse vrouwelijke delegaties van 44 landen namen deel aan het congres voor de Dames Zionistische Internationale organisatie te Tel Aviv.

Door een Engels soldaat is een electrische machinegeweer uitgevonden, dat 1500 kogels per minuut kan lossen.

De minister van buitenlandse zaken zond een bericht aan de Engelse regering, dat de Manchukuo Olie Monopolie Maatschappij, de verplichtingen tegenover buitenlandse Olie-Maatschappijen had verbroken of wil verbreken.

Op 27 Maart is na tweejarige opzeggingstermijn het lidmaatschap van Japan bij de volkerenbond geëindigd.

Honderd twee en twintig Duitsers in Memel zijn beschuldigd van een komplot om Memel van Lithuanië te scheiden. Vier van de samenzweerders zijn ter dood veroordeeld.

De zesdaagse wielerwedstrijd te Parijs werd gewonnen door Brockardo en Guimbretiere, tweede waren de Nederlanders Pijnenburg en Wals.

De nieuwe Belgische premier Van Zeeland slaagde er in een nieuw Cabinet te vormen, waarin zitting hebben zes Katholieken, vijf Socialisten en drie Liberalen.

Alle Belgische effectenbeurzen zijn tot Maandag gesloten, hetgeen schijnbaar in verband staat met een eventueel te verschijnen Ministeriele verklaring en andere maatregelen omtrent de „Belga". Men heeft vernomen, dat de sluiting tot doel heeft, speculatie te voorkomen en de Regering tijd te geven, financiële maatregelen te nemen om de toestand te verhelpen.

UIT NEDERLAND.

Bij de nieuwe architectenwet zal de architect beschermd worden door een in te stellen „architectenraad". De namen van de bevoegden zullen in de Staatscourant gepubliceerd worden.

De onderzeeboot K 18 vertrok van Tristan da Cunha, de commandant bezocht de nazaten van Pieter Groen, een Nederlandse matroos die in 1808 op Tristan Da Cunha gestrand was en later Gouverneur van het eiland werd.

Het staat nu vrijwel vast dat een tweede „Statendam" in Nederland gebouwd zal worden, daar een practische overeenstemming tussen de Regering en de Rederij getroffen is betreffende het verlenen van een voorschot van ongeveer 8 millioen als werkfonds.

De belangrijke kunstverzameling en de uitgestrekte landgoederen van de familie Kroeller zijn overgegaan in Rijkshanden.

Het spoorvak Haarlem—Zandvoort wordt nu spoedig geëlectrificeerd.

Het voorstel van den Minister om vrijgestelden uit te sluiten van het lidmaatschap der Gemeenteraden en Provinciale Staten, werd aangenomen. De wijziging van de ziektewet gaat in Juli in.

Te Amsterdam overleed plotseling op 69-jarige leeftijd Professor Lans, wereldbekend op het gebied van preventieve chirurgie.

De trein van Den Haag naar Rotterdam is Dinsdag bij Berkel ontspoord, de passagiers kwamen allen echter met de schrik vrij.

De F 36 gevuld met persvertegenwoordigers vloog op 25 Maart naar Berlijn, het gezelschap werd verwelkomd door den gezant van Limburg Stirum. Het vliegtuig maakte rondvluchten boven Berlijn met Duitse journalisten aan boord. Het Nederlandse gezelschap vloog dezelfde dag weer terug naar Amsterdam.

Op een geheim gehouden datum in April zal een luchtbombardement op de Residentie plaats hebben bij wijze van oefening in de luchtbeschermingsdienst.

Het eerste kievietsei heeft een man op de 23ste Maart gevonden te Heereveen. Men heeft het H. M. de Koningin toegezonden.

De statuten van de Nederlandse Omroepzender Maatschappij zijn gepubliceerd; de staat heeft 60 en de omroepen hebben 40 procent aandelen. De beheerdesrraad bestaat uit zes leden, welke benoemd zijn door de regering en vier leden, benoemd door de omroepen.

Willie Denouden, de bekende Rotterdamse zwemster heeft het wereld record geslagen in vrijslag zwemmen. In 6.48 minuten en punten heeft ze 500 Meter afgelegd.

V:or Hollands sprekende katholieken.

De wekelijkse kerkelijke diensten in de stadparochies.

Parochiekerk Pietermaai.

's Zondags:
H.H. Missen: 4½. 6. 7½ (kindermis). 8½ (Hoogmis).
Lof: 's Avonds 6½.
In de week: HH. Missen 6. 6. 6½ uur

Parochiekerk Otrabanda.

's Zondags:
HH. Missen: 4½. 7 (kindermis) 8½ (Hoogmis) met Hollandse preek.
Lof: 's avonds 7 uur.
In de week: HH. Missen 6. 6½ uur.

Parochiek-rk San Mateo:

's Zondags:
HH. Missen 4½. 7 (Kindermis). 9 (Hoogmis).
Lof: 's avonds 7.
In de week: HH. Missen 6. 6½.

In de 3 parochies bestaat er gelegenheid om te biechten:
Iederen morgen na de HH. Missen en iederen avond om 6½.
's Zaterdags de gehele morgen en na de middag van 4—6; en 's avonds van 6½—8½.

GROOTSE PLECHTIGHEID TE LOURDES.

De sluiting van het H. Jaar.

Meer dan 40 Aartsbisschoppen uit verschillende landen, alsmede 10 Generaals van verschillende kloosterorden hebben reeds bericht gezonden dat zij zullen deelnemen aan de grootse plechtigheden, die van 25—28 April bij gelegenheid van de sluiting van het H. Jaar in Lourdes zullen worden gevierd.

Alle bisschoppen zullen in de Grot een H. Mis celebreren. Deze H. Missen volgen elkander zonder onderbreking op gedurende drie dagen en nachten, te beginnen bij de Pontificale H. Mis die door een der Kardinalen om 3 uur nm. het sterfuur van Jezus zal worden opgedragen. In verschillende landen worden reeds grote bedevaarten georganiseerd. Onder voorzitterschap van Kardinaal Verdier werd in de afgelopen week te Parijs een vergadering gehouden, om dit grootse triduum voor te bereiden. Behalve veertig bisschoppen hebben de generaals van de volgende orden en congregaties hun medewerking toegezegd: Dominicanen, Franciscanen, Lazaristen, Asumptionnisten, Salesianen, Redemptoristen, Witte Paters, de Paters van Garaison, de Paters van Betharram, en de Paters van Liefdadigheid. De Generaal van de Paters Jesuiten zal een vertegenwoordiger zenden.

De Directeur-Generaal van het werk van de Eucharistische Kruistocht, die thans over heel de wereld 2 millioen leden telt, organiseert een bedevaart voor kinderen. Voor hen zal dan een speciale H. Mis in de Grot worden gecelebreerd. De spoorwegen hebben reeds hun medewerking toegezegd.

---

al wat tijd nodig zouden hebben om de inspannende tocht naar boven te maken, waar de huizen staan en de mensen wo-
Op een eiland als Saba moet wel een van nature dapper volk wonen.

In Philipsburg heb de de school en het hospitaal bezocht. Zij behoren tot het beste wat ik op dit gebied in deze streken ooit zag. Ik heb zelden een school gezien zo bijna volmaakt van installatie en goed bezet met leerkrachten. Het hospitaal is van die aard dat men bijna verlangen zou er in opgenomen te worden. Zij die verantwoordelijk zijn voor opzet en onderhoud van deze instellingen verdienen alle eer.

Ik mag veronderstellen dat St. Martin evenals onze Britse eilanden, de druk der tijden voelt. Misschien voelt men hier echter die druk minder zwaar wegens de bijstand van het Nederlandse gouvernement..."

Inwijding van de nieuwe kerk te Bottom, Saba.

19 Maart, op St. Jozefsdag, is de nieuwe kerk te Bottom, Saba, plechtig ingewijd. Pastoor de Groen, die gedurende ongeveer 18 jaar pastoor op Saba geweest is, thans pastoor op St. Eustatius, verrichtte de plechtigheid, daartoe gemachtigd door den Apostolisch Vicarius.

Een groot deel der bevolking woonde deze indrukwekkende plechtigheid bij. Namens de Katholieke bevolking van Saba zond Dr. Berkenveld een telegram van dank aan Monseigneur, voor dit prachtig en ruim kerkgebouw.

Onze Curaçaose mannen, Th. de Lannoy en J. Servilis, onder wier leiding het werk is uitgevoerd, hebben alle eer van hun werk. Het is een sieraad voor Saba. Moge het bijdragen om het godsdienstig leven onder de bevolking meer en meer te versterken.

ARUBA.

Geo G. Henry.

Naar El Despertador meedeelt was op Zaterdag 23 Maart genomd schip dat op Indianenkop is vastgelopen, nog niet los is.

Edna Hoyt.

Op 18 Maart kwam voor 't eerst op Aruba een 5 master, van bovengenoemde naam, met een lading hout. Van Aruba vertrok het zeilschip met een lading mest.

CURAÇAO.

Bekendmakingen.

De Heer Dr. H. Polvliet is ingaande 1 April 1935 benoemd tot President van de Krijgsraad in Curaçao en de Heer Dr. P. J. J. van den Biesen tot President-plaatsvervanger van de Krijgsraad, beiden voor de tijd van twee jaren.

De Heer Simon Coronel is ingaande 1 Maart 1935 benoemd tot tijd. schrijver en werkzaam gesteld ten kantore van het Hoofd van de Post voor Draadloze Telegrafie op Aruba.

Aan den Heer J. F. Haayen, Inspecteur der belastingen in Curaçao, is ingaande 28 Maart 1935 vier weken vrijstelling van dienst verleend met vergunning deze tijd in het buitenland door te brengen en ingaande 25 April 1935 wegens langdurige onafgebroken dienst van elf jaren. 9 maanden buitenlands verlof naar Nederland.

De Heer L. F. Jansen, Gouvernemenst Accountant is gedurende de afwezigheid van den Heer J. F. Haayen belast met de waarneming der betrekking van Inspecteur der belastingen.

De Heren J. A. de Haseth Jr., R. B. de Lannoy en M. de Veer Daal zijn herbenoemd tot leden van de Commissie bedoeld bij artikel 33 der Gezondheidsverordening (P/B/1917 No. 44).

De Heer J. M. Diekman, Commandant der Militaire Politie-Troepen in Curaçao is benoemd tot Commissaris in de Raad van Commissarissen voor de weduwen- en wezenfondsen der Europeese officieren van het Nederlands Indische Leger en van de militairen beneden die rang van de koloniale troepen.

De Heer J. M. J. Ellis is ingaande 1 April 1935 benoemd tot lid van de Raad van Toezicht op de Koloniale Postspaarbank.

Aan Mej. W. E. Wesseling is gedurende de maand April 1935 verlof buiten bezwaar van den Lande verleend.

De Heer G. van Hinsbergen is ingaande 1 April 1935 benoemd tot opzichter bij de barakken op Mundo Nobo en openbare begraafplaatsen tevens begeleider van de ambulance en hoofdverpleger bij de inrichting voor lijders aan besmettelijke geslachtsziekten.

Welkom.

Met het ss. Venezuela kwam hier de Heer Th. M. J. Verhoeven, piloot van de K.L.M. ter assistentie van Commandant van Balkom.

Van de Bovenwinden.

Met het ss. Baralt keerde van de Bovenwinden terug de HoogEerw. Pater Vicaris M. van den Elsen, en de Heer X. Krugers met familie.

Jubileumzegels.

We vestigen er de aandacht op dat na 1 April de Jubileumzegels niet meer geldig zijn.

Zie hiervoor de advertentie.

Drenkeling gered.

Zondagmiddag om 1 uur toen de Koningin Emma-brug opgedraaid werd, zag de verkeersagent bij de brug, dat een jongen die met zijn bootje onder de brug wilde doorvaren, zich aan een der pontons vastklampte, met het gevolg, dat het bootje doorvoer en de jongen in het water viel.

De heer Francisco V. Sterling, opziener bij het korps veldwachters, die direct met de verkeersagent in een douaneboot naar de plaats voer, sprong in het water en het gelukte hem den jongen te redden.

De jongen is thans in het Hospitaal St. Elisabeth, en is reeds aan de beterende hand. (Cur. Volkskr.)

De South American Handbook 1935.

Van de Heer C. S. Gorsira J.P.Ez., ontvingen wij in dank een exemplaar van The South American Handbook 1935, twaalfde editie, uitgegeven door de Trade & Travel Publications, Ltd., Londen, dochtermaatschappij van de door den Heer Gorsira alhier vertegenwoordigde Scheepvaart Mij., Royal Mail Lines, Ltd., Londen.

Dit boek is verkrijgbaar bij de Hollandse Boekhandel en Tipografia Americana.

Toeristenschepen.

Vrijdag a.s. wordt hier verwacht het ss. Rotterdam aan de Prins Hendrikwerf.

We hebben deze week bezoek gehad van het ss. Brittanic aan de Caracasbaai en Vrijdag van het ss. Evangeline aan de Prins Hendrikwerf, dit laatste met 235 toeristen.

De Valverda.

Enige weken geleden hebben we melding gemaakt van het tankschip Valverda dat van Curaçao op weg naar Hamburg ter hoogte van de Bermudas in brand geraakte.

Men zal zich herinneren, dat Engelse motortankschip Valverda, nadat het verscheidene dagen op de Atlantische Oceeaan in brand had gestaan, tenslotte door de Engelse kruiser Probisher naar Bermuda is gesleept.

De Nederlandse motorsleepboot Zwarte Zee, van L. Smit & Co's Internationale Sleepdienst zal thans het beschadigde schip, dat nog 14.000 ton lading aan boord heeft, naar Hamburg slepen. De Zwarte was te dien einde op 7 Februari van Queenstown naar de Bermudas vertrokken.

BOEKBESPREKING.

Cuater Evangelio den un sol.

Pater Bührs heeft een zeer nuttig werk verricht door het vertalen van de vier Evangeliën, op een zodanige wijze dat het verhaal een doorlopend geheel vormt. Het keurige boekje kost slechts 50 cts. en is verkrijgbaar aan het St. Thomas college en bij de vertaler Pater Bührs, San Mateo.

K
K R O
O **PHOHI UITZENDING**

op Zaterdag, 30 Maart 1935 van 15.00—16.00 uur A.T. op golflengten 19.17 en 25.57 M.

1. Pausmars.
2. Wat in Nederland verscheen door Anton van Duinkerken.
3. a. In de Jordaan, gezongen door Fientje de la Mar.
   b. Wissen Sie schon? gezongen door de Kardosch-Sänger.
   c. Pinda, Pinda, op Holvoet-draaiorgel (Gramofoonmuziek).
4. De Wereld in Vogelvlucht door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. a. Jansen, A. Claesens, gezongen door het Dubbel-mannenkwartet „Inter Nos".
   b. De Vliegende Hollander, mars, W. Schootenmeyer, uitgevoerd door de Koninklijke Militaire Kapel o. l. v. Kapt. C. L. Walther Boer. (Gramofoonmuziek).

St. Cecilia.

Programma der uitvoering op Zondag 31 Maart a.s. des avonds om 7.30 uur, op het Brionplein.

1. Austerlitz Marsch C. Goindin
2. Der Tambour der Garde ouverture A. Titl.
3. Orchids in the Moonlight Tango V. Joumans
4. Une nuit à Grenada Fantaisie C. Kreutzer.
5. Apesar de todo valse M. Prestol

PAUZA.

6 Cielo de España Paso doble B. Hennion.
7. Les Patineurs wals E. Waldteufie
8. Die lustige Wittwe Selection F. Lohai
9. Soñando Danza J. Campos
10. Friedensbode Marsch.

Goede reis.

Met het ms. Colombia vertrok Donderdag naar Nederland de inspecteur van de Belastingen de Heer J. F. Haayen.

We wensen den Heer Haayen een prettig verlof en behouden terugkeer op Curaçao.

Aanbesteding.

De Directeur van Openbare Werken zal op Woensdag 24 April 1935 des middags te 2 uur te zijne kantore te Parera in het openbaar aanbesteden zowel afzonderlijk als tezamen.

1. Het bouwen van een kantongerechtsgebouw met rechterzijvleugel bestemd voor bestuurskantoor te Oranjestad op Aruba.

2. Het bouwen van een postkantoor te St. Nicolaas Aruba.

Bestekken en tekeningen zijn verkrijgbaar vanaf Woensdag 3 April bij de dienst van Openbare Werken in Fort Amsterdam Curaçao en op het kantoor van de Technisch Ambtenaar te Aruba tegen betaling van ƒ 15.— per stel voor elk bouwwerk.

Restitutie bij inlevering van ongeschonden exemplaren ƒ 10.— per stel.

Inlichtingen worden na afspraak verstrekt tussen 3 en 17 April op het kantoor van de Directeur van Openbare Werken te Curaçao en op het kantoor van de Technisch Ambtenaar te Aruba.

De inschrijvingsbiljetten moeten zijn ingericht volgens een aan bovengenoemde kantoren verkrijgbaar model en moeten aan het gebouw der aanbesteding in gesloten omslag vrachtvrij worden bezorgd.

De Directeur van Openbare Werken
J. ten BRINK.

Protestantse Vereniging voor Liefdadigheid en „Sociale zorg"

Opgericht ter herdenking van de komst van de eerste Predikant „Fredericus Vitteus" in 1635 en het feit dat op de 24ste April de Protestantse Kerk op Curaçao 110 jaren in de tegenwoordige vorm bestaat.

Op Woensdag de 6de Maart is de eerste Vergadering van de Oprichters gehouden en er is besloten de nodige commissies te benoemen die zich zullen belasten met het propageren van de vereniging, de bestudering van Statuten, het onderzoek naar de behoeften van de Protestantse Jeugd, verpleging van armlastige zieken, verzorging van Ouden van dagen, financiëring der Vereniging enz.

Verslagen zullen uitgebracht worden in de Vergadering te houden op Woensdag de 20ste dezer maand en de Protestanten vergadering zal op de 3de April plaats vinden.

Het is de wens van de Oprichters dat alle Protestanten zich aansluiten bij deze vereniging, geen onderscheid van geslacht zal gemaakt worden onder de leden en ook zal geen onderscheid van Protestantse richting gemaakt worden. Alle Protestanten genieten dus van het zelfde recht.

De Oprichters zullen in de Protestanten vergadering de statuten voorleggen en ook candidaten aanstellen voor Bestuursleden.

Gerekend wordt de tegenwoordigheid van alle Protestanten om zo spoedig mogelijk het verzoek in te dienen om rechtspersoonlijkheid te krijgen, teneinde het goede werk naar behoren te kunnen doen.

Het Protestantse blad beveelt deze Vereniging aan en hoopt dat alle Protestanten hun medewerking zullen verlenen om deze Vereniging te doen groeien en bloeien. (Protestantenblad.)

Naar we nader vernemen, zal op 3 April 's avonds 8 uur een vergadering worden gehouden in het Krnsgebouw om tot de oprichting ener zodanige vereniging te komen.

300 Jaar Protestantisme op Curaçao.

Over deze viering lezen we in het Protestantenblad.

De Kerkeraad heeft in zijn vergadering van Maandag 11 Februari jl. besloten het feit van de 300 jarige vestiging van het Protistantisme op Curaçao op waardige wijze te herdenken en daarmede tevens samengaand het feit dat het juist 110 jaar geleden is dat voor het eerst voor de VERENIGDE PROTESTANTSE GEMEENTE OP CURACAO in deze institutaire vorm werd gepreekt.

Besloten werd op Woensdag 24 April 's avond te 7 uur een bijzondere gedenkdienst te doen plaats hebben, waar de huidige ds. Eldermans in hoopt voor te gaan, en waarvoor wij vernamen dat het kerkkoor reeds bezig is met instuderen van een Te Deum, een Lofzang.

De Scriba had natuurlijk tegen deze wijze van herdenking in het minst geen bezwaar, doch had toch iets blijvends willen hebben in de herinnering van onze Protestanse mensen en bracht een plan ter tafel dat inderdaad de Protestantse kerk en de Protestantse zaak meer naar het publiek bracht. Ons kerkelijk leven mocht niet worden een rustig en stil onder onsje.

Tegen het plan van de Scriba bleken velen bezwaren, vooral van practische aard te bestaan, doch lopende deze besprekingen kwam diacen de Vries met zulk een pracht plan ter tafel, dat de Scriba onmiddellijk het zijne liet varen, en het plan de Vries direct en gaarne overnam.

Broeder de Vries wilde een Jubileumfonds stichten, dit de kerkeraad bij gelegenheid van het Jubileum aanbieden waaruit dan bestreden konden worden die kosten, als b.v. studiebeurzen voor minderbedeelde Protestantse verplegingskosten in het Sanatorium van armlastige Protestanten, zodat die niet altijd naar het Hospitaal behoeven te gaan, verpleegkosten van Protestantse wezen in Protestantse gezinnen, verpleging van Protestantse Ouden van dagen in Protestantse gezinnen of dergelijke inrichting, alle bepaalde gevallen die niet vallen onder het ressort van onze kerkelijke diaconie, en waarin, zeer terecht gevoeld, eindelijk toch eens behoorlijk in moet worden voorzien.

Dit is inderdaad een prachtplan, want het voldoet aan een behoefte die hier reeds jaren bestaat en nu waarschijnlijk bij deze feestelijke gelegenheid in vervulling kan gaan. De kerkeraad zal dit nog nader bestuderen en tevens de mogelijkheid in overweging nemen om bij dit Jubileum een gedenkboek uit te geven.

Begrafenis Prof. Dr. Ir. J. Versluys.

Over de begrafenis van Prof. Versluys, de adviseur van onze Cur. Waterleiding, van wien we enkele weken geleden het overlijden hebben hebben vermeld, lazen we in de Holl. Mail:

Op „Nieuw-Eik-enDuinen" te 'sGravenhage is ter aarde besteld het stoffelijk overschot van prof. dr. ir. J. Versluys, buitengewoon hoogleraar aan de universiteit van Amsterdam en adviseur der productie-afdeling van de Bataafse Petroleum-Maatschappij. Zeer vele belangstellenden uit de kringen der Bataafse en van het departement van Koloniën waren aanwezig.

De baar werd gedekt door vele bloemstukken, waaronder van de senaat der universiteit, van het geologisch instituut, van de geologische vereniging en van de Bataafse.

Prof. Stomps heeft het woord gevoerd namens de senaat der universiteit, herinnerende aan de droevige verliezen, welke de Wageningse landbouwhogeschool had getroffen, thans gevolgd door het verlies van één der beste actieve medewerkers van de Amsterdamse universiteit. Prof. Versluys, aldus spr., was een fijn bezonnen man, op wiens adviezen hoge prijs werd gesteld, met een hoge opvatting van zijn onderwijstaak met belangrijke wetenschappelijke verdiensten, blijkende uit zijn eervolle lidmaatschap van de Koninklijke academie van wetenschappen, een hydroloog van grote reputatie, een goed vriend, een voortreffelijk geleerde en een uitstekend docent.

Namens de faculteit der wis- en natuurkunde heeft prof. L. E. J. Brouwer gesproken, verklarende, dat prof. Versluys zich in zijn korten ambtstijd bemind had weten te maken en vervuld was van een bijna bezorgde belangstelling voor de belangen der faculteit. Voor het hoger onderwijs was hij in de wieg gelegd. Prof. Brouwer herdacht den overledene als een oprecht, hartelijk en begaafd collega.

Daarna voerde het woord prof. H. A. Brouwer, opmerkende, dat door de geest, waarvan Versluys vervuld was, al zijn werk op een hoger peil kwam te staan. Spr. herinnerde aan de werkzaamheden van den afgestorvene in Indië aan het bureau voor mijnconcessies en als directeur van de Soerabajase waterleiding. Hij vond nieuwe methoden, welke niet aanstonds aller instemming wegdroegen, en bleef dan uiterlijk kalm, maar was innerlijk bewogen.

Namens de Amsterdamse geologische studenten dankte de heer L. van der Waals den heengegane voor de hulp, welke hij allen, die zijn raad behoefden, steeds had verleend.

Ir. Van der Linden, sprekende namens de Bataafse Petroleum-Maatschappij en in het bijzonder namens haar productie-afdeling, zeide, dat prof. Versluys reeds vroegtijdig blijk had gegeven van zelfstandig, wetenschappelijk denken. Zijn aanstelling in 1927, bij de Bataafse bracht een heilzame revolutie teweeg bij de productie-afdeling. Op het gebied van het voorkomen van gas, olie en water en van het winnen daarvan voor handel en industrie verspreidde Versluys een zuiverder en helderder licht. Er vond een technische aanpassing aan zijn ideeën plaats met een zeer bijzonder resultaat. In de productie-afdeling was hij een baanbreker. Spr. uitte ten slotte een woord van afscheid als oud-vriend en tijdgenoot van Delft.

Ir. A. Guyot van der Ham, hoofdingenieur bij het departement van Koloniën herdacht eveneens als oud-vriend den overledene, dien hij had gekend van de lagere school af en dien hij had teruggezien als student te Delft en later bij het mijnwezen in Indië.

Hierna heeft de teraardebestelling plaats gevonden.

Gelijk een kind met eerbied het portret zijner moeder behandelt, zo moeten wij met eerbied behandelen iedere mens, want iedere mens is geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God.

Eerbied wordt in de jonge man edele redelijkheid tegenover zijn bruid.

SPORT-RUBRIEK.

Officiële Mededelingen VAN "De Curaçaose Voetbalbond."

Wedstrijd-uitslagen.

Zaterdag 23 Maart Aruba-Curaçao 0—2.

Zondag 24 Maart Curaçao-Aruba 4—0.

De HOLLANDSE VOETBALVERENIGING (H.V.V.) is tot het verband van de C.V.B. toegelaten. H.V.V. zal voor het seizoen 1935 in de eerste (A) klasse worden ingedeeld.

Het Bestuur van deze Vereniging is samengesteld als volgt:
M. B. Corthals, Voorzitter.
A. J. de Waard, Secretaris.
H. B. Loman, Penningmeester.
P. Slegtenhorst, Commissaris.
A. Kop, Commissaris.
Secretariaat: **Carthagenastraat 18.**
Penningmeester: **Hotel de Hoop,** Otrabanda.

Voor het seizoen 1935 heeft het Bestuur met het oog op het geringe aantal 2de klasse-verenigingen de volgende competitie-regeling vastgesteld:

De Verenigingen worden verdeeld in een A- en in een B-klasse.

Tot de **A-klasse** behoren de eerste elftallen van die verenigingen, welke bij het beëindigen van de Competitie 1934 tot de eerste klasse behoorden of werden toegelaten.

Tot de **B-klasse** behoren:

1o. de eerste elftallen van die verenigingen, welke bij het beëindigen van de Competitie 1934 in de tweede klasse speelden, niet gepromoveerd zijn van de 2de tot 1ste en niet gedegradeerd zijn van de 1ste tot 2e klasse, en

2o. de tweede elftallen van de in de A-klasse spelende verenigingen.

Promotie- en degradatie-wedstrijden zullen op dezelfde voet als in de afgelopen jaren plaats hebben, met dit verschil, dat indien het Kampioenschap van de B-klasse behaald wordt door een onder sub 2o. genoemd elftal, er geen promotie- of degradatie-wedstrijden zullen plaats hebben.

De Competitie 1935 zal, onvoorziene omstandigheden voorbehouden, op 7 April aanvangen.

De onder A-klasse ressorterende verenigingen zullen een hele competitie spelen; de verenigingen (elftallen) van de B-klasse spelen een halve competitie.

Het programma zal aan de verenigingen zo spoedig mogelijk worden bekend gemaakt.

Elftal-opgaven voor de maand APRIL moeten in het bezit zijn van den 1sten Secretaris UITERLIJK op 1 April 1935. — Verzuim zal reglementair worden beboet.

Het Bestuur.

Curaçao -- Aruba 4 -- 0

Grote cijfers! maar een slappe vertoning!

De wedstrijd van Zondag 24 Maart mag absoluut niet fraai genoemd worden. Reeds 't begin was slordig en zenuwachtig. Van de aftrap ging Aruba direct tot de aanval over; de combinatie was goed, maar er ontbrak dat doortastende, dat energieke, waaruit doelpunten moeten ontstaan. Toen nam Curaçao de aanval over; onsamenhangend, onnauwkeurig spel. Iedereen liep naar vorm te zoeken, behalve Ramírez. Dat was vandaag de man. Reeds spoedig bezorgde hij met 'n fraaie goal Curaçao de leiding, 1—0, even later ging 'n keurige, onverwachte draaier juist tegen de verkeerde zijde van de goalpaal. 'n Vrije schop, keurig door hem genomen, werd even fraai door de keeper van Aruba over de lat gestompt. Ondertussen moest het spel herhaaldelijk worden onderbroken voor overtredingen.

'n Speler van Aruba werd door Antoine vrij onzacht opzij gezet — strafschop; echter slecht geschoten, ging naast de goal. Aan de andere zijde raakte de Castro de keeper in plaats van de bal, zodat Klepper moest vervangen worden. De invaller maakte een goede indruk, maar toen hij eens een schot niet goed ving, was Ramírez daar om de bal in de touwen te jagen, 2—0. 't Spel ging weer op en neer; weinig combinatie, maar een lukraak wegtrap-systeem. Daar kreeg Suárez duidelijk in buitenspel-positie, de bal toegespeeld van Ramírez. Elfrink is te ver achtergebleven, constateert de overtreding niet — goal 3—0. Na de rust was de vertoning zo mogelijk nog „flauwer". In 't begin was Aruba 't meest in de aanval, later werd het spel meer gelijkelijk verdeeld. Suárez en de Castro hadden van plaats gewisseld, wat helemaal geen verbetering was. Nu was er van spelverdeling nog minder sprake. De Cur. middenlinie schoot veel te kort, wat betreft het steunen van de voorhoede. Geregeld grote openingen, waar dan wel een mannetje van Aruba klaar stond om de balletjes op te pikken. De voorhoede van Curaçao liep weer herhaaldelijk in de buitenspelval. In het laatste kwartier krijgt Ramírez weer de bal te pakken, passeert 'n paar tegenstanders en duchtig achtervolgd zet hij een stevige solo-ren in, die hij besluit met 'n goed gericht schot, 4—0. De stand blijft ongewijzigd en Curaçao legt voor 'n jaar beslag op de „Harold-Oduber" wisselbeker, welke na de wedstrijd aan de overwinnaars werd overhandigd.

Samenvattend komen we tot de conclusie. Curaçao heeft gespeeld beneden haar kunnen. Ramírez was zeer goed. Maduro, Suárez en Lea goed. Het minst vonden we Alex en Zeppelin. H. Leers is voor buitenspeler veel te langzaam. Bij Aruba vielen op Ismael, linksback en Vingal, midvoor. In de voorhoede zat wel combinatie, maar er moet nog veel worden bijgeleerd in snelheid en ook worden er schutters gevraagd. De Cur. keeper heeft geen enkel gevaarlijk schot gehad. Curaçao heeft de overwinning alleen te danken aan 't superieure spel en de schotvaardigheid van Ramírez. Het is misschien enigszins te verklaren, dat de wedstrijd, **ofschoon in zeer goede verstandhouding gespeeld, zo'n slappe vertoning** is geworden uit het feit, dat de spelers daags te voren reeds een zware kamp gestreden hadden. Misschien ligt daarin voor sommige spelers een verontschuldiging. Dan zou 't misschien aan te bevelen zijn om een volgende keer de officiële wedstrijd niet daags na een voorwedstrijd te laten spelen, maar de spelers een dagje rust te gunnen of... de officiële wedstrijd eerst te laten spelen.

Voetbal in Nederland.

(overgenomen uit de Cur. Volkskrant.)

Om het landskampioenschap:
Ajax—Go. Ahead 0—1. P.S.V.—D.W.S. 5—0.

Competitie:

Xerxes—V.S.V.	5—2	Juliana—Longa	1—5
Stormvogels—Sparta	1—1	Friesland—Frisia	5—1
Willem II— Bleyerheide	8—3	Be Quick—Achilles	5—0

Frisia moet degradatie-wedstrijd spelen.

Promotie- en degradatie:
Overmaas—Blauw-Wit 0—1.

Nederland—België.

Zondag 31 Maart wordt te Amsterdam de wedstrijd Holland-België gespeeld. De opstelling der elftallen is als volgt:

Nederland:

Halle
Kaldenhoven v. Run
B. Paauwe Andriessen v. Heel
Wels Drok Bakhuys Smit v. Gelder
v. Eden Isenborgh Mondelee Voorhoof De Vries
Klaessen Steynen v. Dalen
Snellinck Paverick
Badjou

België

DE NEDERLANDSE PADVINDERS-VERENIGING.

AFDELING
WILLEMSTAD — CURACAO.
GROEP I.

GROEPNIEUWS

van Maandag 1 tot en met Zondag 7 April 1935.

Uit de leiderskamer: Bedankt als lid de P.L. M. Handelman.

Benoemd tot P.L. der Herten, de AP. L. der Arenden N. Cauchanchu.

In de komende maand zal de P.L. V. Pietersz zijne ASS. aanwijzen.

Luis Ley en Wim Bos behaalden 100 wp. voor activiteit.

Patrouillebijeenkomsten: Worden deze week niet gehouden. Evenals de afgelopen twee weken wordt weer van jullie verwacht, dat je er in uniform op uit zult gaan tot inning der donateursgelden en werving van nieuwe donateurs.

Troepavond: Vrijdag, 5 April... Om half zeven bij De Groene Wigwam verzamelen.

Troepspelen... gymnastiek en sport.

Verhaal: Het Geheim van Kolonel Donovalle.

Troepbijeenkomst: Zondag, 7 April... Om half drie op het Rif present.

Seinoefening en troepspelen.

Voetbal-training.

Troepraad: Zondag, 7 April:... P.L.'s en A.P.L's verzamelen om 1.30 uur voor de leiderskamer.

Programma:
Mei-programma.
Moederdag-diner.
voorstellen patrouilles.
5 jarig bestaan.
Bonaire-kamp 1935.

Nieuwelingen: Donderdag, 4 April om half vijf in de leiderskamer present voor 3e klasse training.

1e Horde

der Afdeling Willemstad-Curaçao.

Op Dinsdag en Zaterdag verzamelen op de bekende tijdstippen.

Horde, doe je best, behaal eens wat vaardigheids-insignes en laat aan het einde van deze maand eens een flink aantal nieuwelingen ons doel zijn.

Nou, Goede Jacht.

Wij... dob... dob... dob.

AKELA.

New age.

Reeds in 1827 keurde het Convent der vrijmetselaars van New Orleans het plan goed van Joël R. Poinsett, dat de afschaffing beoogde der voorrechten welke de geestelijkheid genoot, en dat vooral „aan het monopolie der geestelijkheid op het gebied van het publiek onderwijs een einde wilde maken." Het Convent keurde voorts dit plan niet alleen goed, doch nam het ook op in zijn strijdprogram.

Wat Poinsett wilde is natuurlijk duidelijk genoeg. De Kerk moest uit de school, de godsdienst uit de opvoeding verbannen worden. Aan de Staat en aan de Staat alleen was het om de jeugd op te voeden. Uitdrukkelijk werd dit later opnieuw vastgesteld in de decreten van Farias (1833), in de code van Juarez (1857), in de constitutie van Cattanza (1917), in de amandementen van Calles (1934). De hoge Conventen der vrijmetselarij hebben nooit opgehouden dit hun hoogste doel na te streven. Telkens en telkens weer keert de leuze terug: „Het kind behoort aan de Staat en niet aan de ouders." Alleen de Staat mag het kind onderwijzen en opvoeden.

Calles drukt zich nog scherper uit: „Het kind behoort aan de revolutie," dat wil zeggen: aan de nationale revolutionnaire partij welke heel de macht van de Staat aanwendt om „een nieuwe nationale ziel" te scheppen, die namelijk van een totale godloze Staat.

Aldus pater Michael J. Kenny S.J. die in de „Baltimore Catholic Review" een serie gedocumenteerde artikelen publiceerde over de achtergrond der Mexicaanse kerkvervolging en de actie der vrijmetselarij, vooral in de Verenigde Staten.

Heel wat mensen zullen met de grootste verbazing vernemen, zegt pater Kenny, dat het de vrijmetselarij vooral om het kind te doen is. En toch is dit geen persoonlijke opvatting of een persoonlijk inzicht, doch de zuivere waarheid welke door ontelbare feiten te staven valt.

De vrijmetselarij van de Schotse ritus in Noord-Amerika onderhield steeds zeer nauwe betrekkingen met het Grote Oosten. Tegenwoordig vormen deze twee een formele eenheid. Het beginsel dat de jeugdopvoeding rechtens aan de Staat toekomt, is dus practisch aanvaard door de grote meerderheid der Amerikaanse vrijmetselaars. En zij willen daar ook aan vasthouden, zelfs ondanks de beslissing van het Hooggerechtshof der Verenigde Staten.

In 1920 besloten de hoge raad van de 33e graad van Washington en de imperiale raad van Oregon dat de godsdienstloze opvoeding voor de openbare scholen verplichtend moest worden gesteld, waarna een geweldige campagne begon voor een wet welke alle kinderen van acht tot zestien jaren naar de openbare school wilde sturen. Het betreffende wetsontwerp werd in 1922 voor de staat Oregon van kracht, terwijl dergelijke „bills" voor verschillende andere staten in voorbereiding waren.

Om de nietigverklaring van deze wet te verkrijgen, deed men toen een beroep op het Hooggerechtshof der Verenigde Staten. Het werd een groot proces, want de vrijmetselarij die de wet als een groot succes beschouwde, spande al haar krachten in voor de verdediging er van. Tevergeefs echter. Het Hooggerechtshof, tegen de uitspraak waarvan geen beroep mogelijk is, verklaarde de wet in strijd met de grondwet. De Kanselier Mac Reynolds kon meedelen dat de rechters eenstemmig gekomen waren tot deze beslissing:

„De vrijheidsgedachte welke de grondslag is waarop alle regeringen dezer Unie steunen, sluit beslist uit dat een der Staten bevoegd zou zijn om de kinderen te „standaardiseren" door ze te dwingen slechts van openbare onderwijzers onderricht te ontvangen. Het kind is geen zuivere schepping van de Staat: zij die het voeden en opleiden voor zijn bestemming hebben het recht en tevens de dure plicht om het te erkennen en voor te bereiden op zijn toekomstige verplichtingen."

Het is onmogelijk deze uitspraak mis te verstaan. Het onloochenbare recht dat er door als een in de grondwet vastgelegd natuurrecht aan de andere wordt toegekend, werd door heel de natie begroet als de hoogste bezegeling van een door-en-door Amerikaans beginsel.

Slechts de vrijmetselarij was het er niet mee eens. De hoge raad van de 33ste graad van Washington verwierp de uitspraak van het Hooggerechtshof en stelde er deze verklaring tegenover: „Het recht van het kind gaat boven het recht van de ouders." De vrijmetselaars besloten voorts de strijd voor de verplichtendstelling der godsdienstloze openbare school onverminderd voort te zetten en aansluiting te zoeken bij alle groepen wier doel het was „dit recht" te doen zegevieren.

Wat Mexico betreft, de a-religieuze en ook de rechtstreeks godsdienstvijandige opvoeding heeft daar de grote sympathie van de „New Age". Dit maçonniek orgaan van de 33ste graad toonde zich steeds een vurig voorstander van Calles dien het aanmoedigde zoveel als het maar kon bij de invoering der verplichte communistische opvoeding in Mexico. De „New Age" liet zich daarbij niet in het minst in de kaart zien, want ook in de Verenigde Staten ageert zij onafgebroken voor het verplichte godsdienstloze onderwijs voor alle Amerikaanse burgers. Deze organisatie is wijd vertakt en zeer sterk gediciplineerd. Zij controleert drie-kwart der maçonnieke beweging in Noord-Amerika en beschikt over drie millioen stemmen. Gaarne heeft zij steeds haar invloed aangewend om de Mexicaanse kerkvervolgers te steunen. Calles vooral die tot de 33ste graad verheven werd en de hoogste maçonnieke onderscheiding ontving, heeft van deze steun rijkelijk geprofiteerd.

De godsdienstvijandige agitatie der Amerikaanse vrijmetselarij hield gelijke tred met de politiek der groep Bryan-Wilson, waaraan de Grootmeester de steun der vrijmetselarij had toegezegd. Het resultaat dezer door de vrijmetselarij gedragen politiek was de nieuwe Mexicaanse grondwet, waarvan Mgr. Diaz heeft kunnen zeggen dat zij de uitdrukking was ener „politieke theorie van onbeschaafde mensen, opgelegd door een egoïstische oligarchie, t eneinde een vernisje van wettelijkheid te geven aan hun onzalig pogen."

De oud-president der Verenigde Staten Theodore Roosevelt heeft in de „U. S. Foreign Relations Papers, 1914" uitvoerig beschreven welke rol Bryan en Wilson hebben gespeeld in de Mexicaanse politiek:

„De Verenigde Staten zouden niet in het minst aansprakelijk geweest zijn voor hetgeen er (in Mexico) tegen de Kerk ondernomen is, wanneer de minderheid die deze schanddaden begaat niet door de Verenigde Staten aan het bewind was gebracht. Doch de Verenigde Staten hebben deel genomen aan de Mexicaanse burgeroorlog, nadat Bryan en Wilson onze regering gedwongen hadden om er aan mee te doen, en daardoor is dit land schuldig aan de afschuwelijke ongerechtigheden en de verschrikkelijk wandaden welke de overwinnende revolutionnaire honderden gelovigen van beide sexen hebben doen ondergaan." En verder: „Koelbloedig heeft men bij honderdtallen gemoord; degenen die voor rijk werden aangezien, zijn gemarteld; honderden vreedzame gezinnen heeft men verjaagd, kerken geplunderd, priesters en godsdienst op walglijke wijze beledigd."

En na in zijn laatste boodschap aan het Amerikaanse volk nog eens de onheilzame inmenging van Wilsen in Mexicaanse aangelegenheden gememoreerd te hebben, besloot Roosevelt: „De eer verplicht ons in deze toestand verbetering te brengen."

Daarvan is tot heden nog niet veel terecht gekomen, meent pater Kenny. Amerika heeft niets verbeterd en integendeel de zaken van kwaad tot erger laten komen. Thans kiest de Amerikaanse Gezant te Mexico City, Joseph Daniëls, openlijk partij voor de Mexicaanse kerkvervolgers. (De Tijd.)

Een foto uit 1835.

Enige weken geleden was in verschillende dagbladen en tijdschriften 'n berichtje opgenomen, dat men in de Lacock Abbey in Wilt, Engeland, 'n foto gevonden heeft, die voorlopig wel voor de oudste der wereld zal blijven gelden.

Op het negatief staat de datum aangegeven: 1835. Dit berichtje is aanleiding om de verbazend snelle ontwikkeling der lichtkunst in de verlopen honderd jaar 'ns te beschouwen.

Men ontdekte dat de maker van de foto was W. H. Fox Talbot, die reeds zeer bekend was om zijn latere vindingen op fotografisch gebied.

De „Camera Obscura", waarmede Talbot reeds in 1830 proeven deed, was geen uitvinding van die dagen.

Wanneer en door wie deze camera werd uitgevonden is niet bekend. De eerste beschrijving, welke men ervan aantreft, is van Giambattista della Porta (1538—1615), die bekend is als de uitvinder van de „laterna magica", de toverlantaarn.

In 1694 kwam Robert Hooke op het denkbeeld de camera obscura te gebruiken als „tekencamera". Het matglasbeeld werd op dun papier overgetrokken; zo werkten de „potretfotografen" van die tijd, waardoor het poseren wel heel wat meer tijd in beslag nam dan tegenwoordig!

Fox Talbot en Daguerre.

Gelijktijdig met Talbot deed Daguerre proeven om het beeld, dat in de camera obscura gevormd werd, voorgoed vast te leggen op een lichtgevoelig plaat.

Talbot gebruikte 'n laag waarin zilverzouten gebracht waren, maar hij kon eerst geen chemische stof vinden die het beeld voorgoed zou „fixeren". Worden nl. de zilverzouten lange tijd aan licht blootgesteld, dan ondergaan ze een verandering: ze worden door licht ontleed.

Het kleurloze zout wordt gereduceerd tot zilver dat donker gekleurd is. Hoe meer licht 'n bepaald punt van de zilverlaag heeft getroffen, hoe donkerder het daar wordt. Op de plaatsen waar weinig of geen licht gevallen is, zal dus veel zilverzout onveranderd achterblijven: door dit onveranderde zilverzout op te lossen, wordt het beeld „gefixeerd".

Talbot moest zijn gevoelig plaat zeer lang belichten, tot de donkerkleuring had plaatsgevonden.

Pas veel later ontdekte men dat ook 'n kortstondige blootstelling aan licht reeds 'n verandering in de zilverzoutlaag teweegbrengt. De belichting leidt dan 'n reactie in en door reducerende stoffen wordt dan later deze reactie voortgezet: het beeld wordt „ontwikkeld".

Talbot en Daguerre wisten niets van elkanders gelijktijdige proefnemingen.

Begin 1839 werden door de Académie der Sciences te Parijs de proeven van Daguerre bekend gemaakt.

Terstond haastte Talbot zich om ook zijn proefnemingen te publiceren. Ofschoon de Daguerre-type's veel beter waren, bleek toen toch, dat het werk van Talbot meer practische waarde had. Hij patenteerde zijn vindingen en begon te werken aan het eerste met foto's geillustreerde boek, dat in 1844 uitkwam.

Toch is Daguerre steeds blijven gelden als de alleen-uitvinder van het fotografisch proces.

Zijn Daguerrotypie, die tegenwoordig geen praktische waarde meer heeft, berustte in korte trekken op 't volgende:

Daguero-typie, de eerste foto's.

'n Vlakke koperplaat werd met 'n fijne zilverlaag bedekt en zo liet men er jodium-dampen op inwerken.

Er ontstond nu een verbinding van 't jodium met 't zilver van de plaat; deze verbinding, 't zilverzout dus, was gevoelig voor licht.

Zo geprepareerd werd de plaat in 't donker in de camera obscura gebracht. Na de belichting werd de plaat aan dampen van kwik blootgesteld: de door licht getroffen plaatsen werden door kwikdampen mat.

Al spoedig werden de metaalplaten vervangen door glasplaten waarop 't zilverzout gegoten werd met collodium als bindingsmiddel (Scott Archer).

Deze nog primitieve fotografische plaat moest terstond na het maken, dus in natte toestand, worden belicht. Daarna slaagde men erin de platen voor enkele dagen te conserveren.

'n Grote omwenteling bracht Maddox met zijn Broom-gelatine-platen. Deze „emulsie" heeft enkele zeer bruikbare eigenschappen: enige tijd bij hogere temperatuur bewaard, heeft 'n eigenaardige groei van de zilverzoutkorrel ten gevolge, en tegelijk neemt de gevoeligheid voor lichtindrukken in hoge mate toe. Dit proces, dat aangeduid wordt met „rijping" van de gevoelige stof, is sindsdien steeds in de foto-industrie van toepassing gebleven. De aldus „rijp" geworden emulsie wordt op 'n glasplaat gegoten en is na drogen lang houdbaar.

Met al deze ingrijpende veranderingen ten goede hield gelijke tred een verregaande verbetering der lenzen en camera's.

Had de camera obscura van omstreeks 1900 nog 'n zeer primitieve enkelvoudige lens, al spoedig ging men over tot 't gebruik van een lenzenstel, in eenvoudigste vorm uit twee lenzen bestaande, waartussen 'n diafragma: symetrische doubletten.

L. Daguerre werkte reeds met een achromatische lens, 'n combinatie van de glassoorten flint- y crownglas: lens van Chevalier.

In 1841 werd deze lens verdrongen door het objectief van Petzval.

Daarna werden er nog kleine veranderingen aangebracht, tot in 1868 de aplanaat van Steinheil 'n tijdlang dè fotografische lens is gebleven, die ook tegenwoordig nog in de goedkopere camera's gemonteerd is.

Vooral door het ontdekken van veel nieuwe glassoorten in de glassmelterijen van Jena werd het „oog van de camera" steeds beter en ontwikkelde zich geleidelijk tot de tegenwoordige „anastigmaat", die door Rudolph berekend werd.

Ouders, wilt gij aan uw kinderen een ontzaggelijke weldaad bewijzen?

Leert uw kinderen plezier hebben in sparen, maar zó, dat ze er tevens bij leren; nooit gierig te zijn, nooit schulden te maken, en eenvoudig te leven.

De Kerk in Abessinië.

Het conflict tussen Italië en Abessynië heeft het geheimzinnige land van de Negas in het middelpunt der belangstelling geplaatst.

In onderstaand artikel wordt een beknopte uiteenzetting gegeven van de positie der Kerk in Abessynië en de verwachtingen voor de toekomst.

Abessynië is een merkwaardig land, niet alleen omdat het onder alle Afrikaanse Staten een zeer uitzonderlijke positie inneemt, wijl dit volk er in geslaagd is om zijn vrijheid te behouden, maar Abessynië onderscheidt zich ook van de overige Afrikaanse gewesten, wijl het merendeel van de bevolking noch heidens, noch Mohammedaans is, maar de christelijke godsdienst belijdt. Weliswaar leven deze Christenen niet in gemeenschap met het opperhoofd der Christenheid, den Paus van Rome, daar ze de dwaalleer der Monophysieten aanhangen, d.w.z. zij belijden de leer die in het jaar 451 door het Concilie van Chalcedon veroordeeld is, dat Christus slechts één natuur zou hebben, terwijl de katholieke kerk leert dat Christus twee naturen heeft, de goddelijke en de menselijke natuur, maar beiden verenigd in één persoon. De dwaalleer der Monophysieten wordt ook nog aangehangen door de Koptische, Armeense en Syrische kerk. In Abessynië zelf behoort 43—45 procent der bevolking tot deze Abessynische kerk, die vijf bisdommen telt. Ongeveer 37.2 procent der bevolking zijn Mohammedanen, terwijl 18.6 procent nog Heidenen zijn. Het Christendom is reeds heel vroeg naar Abessynië of Ethiopië gebracht. Volgens de oudste overleveringen werden reeds in de eerste eeuw na Christus in Abessynië belijders van het Christendom aangetroffen.

De grote H. Athanasius, Patriarch van Alexandrië heeft aan den H. Frumentius, Bisschop van Ethiopië de bisschopswijding toegediend. Daardoor is het ook verklaarbaar dat de tegenwoordige Ethiopische kerk nog afhankelijk is van het Koptische Patriarchaat van Alexandrië. Rond deze tijd is ook het kloosterwezen uit Egypte naar Ethiopië gekomen, waar het zich tot op de huidige dag heeft weten te handhaven.

Ofschoon de kerk van Ethiophie tegelijk met de kerk van Alexandrië de leer der Monophysieten aannam, toch is er een groot gedeelte van het erfgoed van het katholieke geloof in de kerk van Abessynië bewaard gebleven. Na een tijdperk van verval is het monnikwezen en kloosterleven weer tot hoge bloei gestegen. Er verrezen tal van kloosters, en tehuizen voor kluizenaars, waarvan de meesten een zeer strenge regel onderhielden. De organisatie van het kloosterwezen werd zo stipt mogelijk doorgevoerd en ook de hierarchië is bewaard gebleven. De Generaal Overste van deze kloosters komt onder de kerkelijke autoriteiten van Etiopië op de tweede plaats. De kloosters van de mildere observantie staan onder de rechtsmacht van de Archimandriet van Dabra Bizan, het beroemdste klooster van Abessynië.

Sedert de laatste 50 jaar neemt de terugkeer van de christelijke Etiopiërs naar de katholieke kerk steeds grotere afmetingen aan. De katholieken hebben zelfs een eigen bisschopszetel en een bisschop van den Alexandrijnsen Etiopischen Ritus.

Om de zielzorg onder de Etiopiërs die tot de katholieke kerk terugkeren zo goed mogelijk te behartigen stichtte Paus Benedictus XV in 1919 in Rome het Ethiopisch College, dat in de onmiddeilijke nabijheid van het Vaticaan is gelegen, en waar jonge, begaafde Ethiopische studenten studeren om later belast te worden met de zielzorg over het volk in eigen land. Daar er onder de katholieken van Abessynië een stroming is waar te nemen die een meer beschouwend leven wil leiden, zijn er reeds geruime tijd plannen in overweging om een inlandse priester een klooster te doen stichten voor Ethiopische monniken van den Alexandrijnsen Ritus. Sedert 1926 werden met Rome geregeld onderhandelingen gevoerd die tot resultaat hebben gehad dat 7 September 1931 in de abdij der Cisterciëzers van de strenge Observantie in Casamari, in de Romeinse Campagne 15 jonge Ethiopiërs als monniken werden gekleed.

Tien daarvan zijn novicen, die zich voor het H. Priesterschap voorbereiden, de vijf anderen zijn leken-broeders. Zij worden opgeleid voor het beschouwende kloosterleven en staan onder leiding van den abt van het genoemde Trappistenklooster en van twee inlandse priesters uit Ethiopië. Wanneer zij hun H. Professie hebben volbracht, zullen ze een eigen Orde vormen volgens den Ethiopisch-Alexandrijnsen Ritus en in hun eigen land een klooster bouwen om het godsdienstig leven onder de katholieken van Ethiopië te verdiepen en ook om te werken voor de hereniging van de Schismatieke kerk van Abessynië met de oude Moederkerk.

Hoe menigeen tracht iedereen te verkleinen, om zelve toch maar — ietwat groter te schijnen.

Aankomst en vertrek der schepen in de week van 31 Maart — 6 April 1935.

S.S.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
	Maart		Maart	
El Libertador	31	Maracaibo, Aruba	31	La Guaira
Lara	31	Maracaibo	31	New-York
Mimi Horn	31	Hamburg	31	Cartagena
	April		April	
Cottica	1	Amsterdam via Suriname, Venezuela	1	New-York via Haiti
H. C. Horn	1	Cartagena	1	Hamburg
Bauta	1	New-Orleans	1	Paramaribo
Mataroa	2	Southampton, Londen	3	Cristobal, New-Zealand
El Libertador	3	Maracaibo, Aruba	3	La Guaira
Luna	3	New-York via La Guaira	3	Aruba, Maracaibo
De la Salle	4	Cristobal	4	St. Nazaire
El Libertador	5	La Guaira	5	Aruba, Maracaibo
Flora	5	Maracaibo	5	New-York via P. Cabello
Caribia	6	Pto. Barrios	6	Hamburg

Kentering in Rusland.

Als we eerlijk zijn, zullen we moeten bekennen, dat het regiem van Sovjet-Rusland een beginselvaste daad is geweest tegen het liberale, kleur- en beginselloze Europa. Het communisme heeft in Rusland een staat willen stichten die vrij was van dat soort breeddenkendheid, wat niets anders is dan gebrek aan innerlijke levenskracht en eigen overtuiging.

En de verdienste van de Sovjets is, dat zij hebben neergehaald de huichelarij en het fariseisme van een liberaal stelsel.

En sovjetschrijvers en -cineasten hebben meegewerkt aan de opbouw van die nieuwe wereldorde.

In het tijdperk van de revolutie, hebben wij zien verschijnen de revolutionnaire schrijvers Isaak Babel, Fedin, Iwanow, Katajew, Majakovski Pilniak, Sejfullina e.a. Samen met hen, de revolutionnaire cineasten Eisenstein, Poudowkin, Toerin, enz. Omtrent 1926 begint Rusland aan zijn bouwende taak en weer treden schrijvers en cineasten toe om met de kracht van hun beste talent de vaste hoop in de nieuwe toekomst te wekken bij de massa.

En hoe weinig wij ook mee kunnen gaan met de gedachten van het regiem, wij twijfelen niet aan de eerlijkheid van de voorvechters, van die ongeorganiseerde kunstenaars-troepen. Wij ontdekken in die geestdrift en in die overtuiging de echt Russische volksziel, haar apocaliptische betrachting van een nieuw Messianisme. 't Is een machtige kultuuruiting.

Maar die grootheid heeft haar tragische zijde. In de gloed van hun geestdrift hebben de Russen vergeten waar het eigenlijk om ging. Zij hebben gebouwd aan een orde, waarin geen plaats genoeg was voor de mens. Hun ideale wereldorde was niet op de gehele mens berekend. Hun grote plannen worden te klein gevonden, omdat zij in de mens vergeten hadden al het diepere, het werkelijk en duurzaam grote: de ziel en Gods gratie, en God zelf.

De geweldige jacht van hun streven gaat naar een nieuw paradijs, maar naar een paradijs alleen van techniek en ekonomisch welvaren. Al hun moeite valt ten offer aan het louter stoffelijke. Het taaiste idealisme moet verstikken in dat ideaal van louter stoffelijkheid, uitgedacht door Marx, Lenin, Stalin. Daar wordt meer vereist dan economisch genie om de mens te voldoen. Daarom is er sedert 1930 een merkbare kentering te bespeuren. De werken van Iljin „Fünf Jahre, die die Welt verändern" en van Tretkajow: „Feld-Herren", zijn niet meer het kloppende leven. En het vertrouwen in de droom ontbreekt, daar beeft angst in voor de eisen van de werkelijkheid. De laatste romans van Nicolaï Bogdanow „Das erste Mädel, Nikolaï Ognjov Kosta Rjatsew aan de Universiteit" tekenen de ondergag van de Sovjet-moraal. De held van het werk wil die moraal volledig uitleven; zijn vrije liefde echter eindigt in zelfmoord. Hier begint de tragiek van het systeem. De mens in Rusland wordt er zich van bewust dat het Marxisme machteloos staat in de uren van het menselijk leed. Een paar filmen beelden die ontgoocheling nog sterker uit. Zo „Het dorp der Zonde" en „Kaïn en Hartem". Zich te voelen zonder God in het leven, ziedaar de smart der Russische ziel.

En wat niet uit kon blijven vernemen we in de laatste gegevens over Rusland. Eén kreet naar eeuwigheid en vernieuwd Christendom stijgt op uit de ziel der jongeren. Klaar vinden wij de trekken van die kentering weer in de nieuwe richtlijnen van de Komsomol d.w.z. van de communistische jeugdorganisatie. Leest en oordeelt: „De commune is van oordeel dat wisselende sexuele verhoudingen en een ongeremd geslachtsleven volkomen ontoelaatbaar zijn. Als de enig zuivere oplossing voor het sexuele leven geldt het hechte en blijvende, op liefde gebouwde huwelijk. Een dergelijk huwelijk kan slechts het resultaat zijn van wederzijdse vriendschap, zielsverwantschap en gemeenschappelijke belangen van het meisje en den jongen man. Een huwelijk zonder liefde, gesloten op grond van wederzijdse aantrekkelijkheid en lichtzinnige toevallige sexuele verhoudingen, die allerlei slechte gevolgen met zich meeslepen, bestrijdt de commune ten scherpste." (Zie: Dr. Klaus Mehnert „De jonge generatie in Sovjet-Rusland", uitg. Servire, Den Haag.)

Bijna een vierde van de leden die uit de partij werden gesloten sinds 1929, werden buiten gezet wegens „onkommunistische gedragen tegenover de vrouw", n.l. om al te dikwijls van vrouw te hebben verwisseld. In het Kommunistisch tijdschrift „Documents" van de maand December klinkt nog luider de wil der jongeren. Michel Liador schrijft: „In de socialistische maatschappij zullen wij onze eigen driften beheersen en hun meesters in plaats van slaven zijn. Een nieuwe zedelijkheid zal zich nu ontwikkelen, gestemd op een sterk gevoel van persoonlijke verantwoordelijkheid". Nikiforof schrijft: „Ik ben voor de mens in de constructie en wat belangrijker is voor de constructie in de mens". Dorogoichenko viert de familieliefde en huldigt weer de gedachte aan de onsterfelijkheid. De Sovjet-pers, voornamelijk die van het leger, van de Konsomols en van de studenten getuigt van een besliste terugkeer naar godsdienst bij een minderheid die haar kracht dag aan dag meer doet gelden. „De godsdienst immers heeft nu vuur- en waterproef doorstaan en krijgt een inhoud en een vorm die wezenlijk verschilt van het oude organisme dat in de burgerlijke maatschappij was ingeroest. De nieuwe dienaars van Christus spreken hier in bolsjevistische termen... en de jeugd die de grote bron der opruiming heeft bereikt, heeft nu in het Christendom essentiële waarde teruggevonden".

Maar we mogen nog geen „Te Deum" zingen om de bekering van het jonge Rusland. Wel kunnen wij met vreugde reeds begroeten de ineenstorting van een louter stoffelijk kultuur om plaats te maken voor een levensopvatting die de hele mens, lichaam en ziel, omsluiten moet. Ook buiten de grenzen van Rusland voelt de Kommunistische jeugd haar betrouwen in Marx en Lenin slinken en woelt er in haar een innerlijke omwenteling. Daar echter, buiten Rusland heeft het Kommunisme nergens gebouwd aan de nieuwe orde. Het is enkel een kolossale ontevredenheid die kost wat kost wil opruimen met het liberale, beginselloze burgerdom.

De christelijke zedelijkheid heeft niets overdrevens, maar is een echt redelijke wijze van leven, inderdaad practisch voor tijd en eeuwigheid.

GEMENGD NIEUWS.

SCOTLAND YARD.

De beste politie ter wereld.

Iedere criminele roman van enige betekenis, speelt in Londen. Hier, op de regenachtige Herfst- en Winterdagen vallen de bekende schoten uit de hinderlaag en gebeuren er raadselachtige moorden op papier. Als held van dit alles echter straalt altijd weer aan het slot van het boek de geniale detective van Scotland Yard, die voor de zoveelste maal zijn meesterstuk geleverd heeft.

Het ware zeker interessant statisch vast te stellen, hoeveel moorden, uit de fantasie der detectieve schrijvers in alle landen ontsproten, ieder jaar naar Londen verplaatst werden en hoeveel moorden in deze stad werkelijk gebeuren. Een vergelijking tussen beide gevallen zou zeker een verrassing brengen, want Londen met zijn meer dan 8 millioen inwoners, kan trots wijzen op het — in vergelijking met andere wereldsteden — gering aantal grote misdaden.

Ongeveer 400 moorden werden in de laatste 20 jaar in Londen geteld in één maand was dat dus nog niet eens twee moorden, terwijl de politieberichten uit Parijs, Berlijn, New York en zelfs Chicago veel talrijker moordgevallen opgeven. Daaraan kan men pas in volle omvang de waarheid erkennen van de bewering, dat in Londen de misdaad reeds bijna geheel uitgeroeid is. In het jaar 1933 zijn 21 moorden gepleegd. Zonder uitzondering konden zij alle door de politie opgehelderd worden.

In 11 gevallen pleegden de daders, nadat zij hun misdaad ontdekt zagen, zelfmoord. In de overige 10 gevallen konden de daders gearresteerd worden. Van deze 10 moordenaars werden 6 schuldig bevonden en door het gerecht veroordeeld, 3 ontoerekenbaar verklaard en in een gesticht geplaatst, terwijl slechts één om andere redenen vrijgesproken moest worden. Sine ira moet men dit record van Schotland Yard erkennen en waarderen want het is werkelijk enkel en alleen zijn verdienste.

Eenzelfde beeld vertonen de statistieken die over de andere misdaden gepubliceerd worden.. Gemiddeld worden in London 100 misdaden van straatroof per jaar gepleegd. Het aantal diefstallen bereikt echter nog altijd de aanzienlijke hoogte van 80.000 Een zesde daarvan bestaat uit diefstallen van fietsen en het getal inbraken met diefstal blijft onder de 5000.

Hier moet men echter aan toevoegen, dat het niet alleen de angst voor het zekere werk van Schotland Yard is, welke de misdadigers van de uitvoering der daad terughoudt, maar ook de wijze waarop de Engelse justitie arbeidt. Snelheid zekerheid en onverbiddelijk zijn haar kentekenen. Men kan haast zeggen, dat de misdadiger die bekend heeft of betrapt is, op hoogst twee weken na zijn gevangenneming reeds voor het gerecht staat en zijn verdiende straf hoort uitspreken. Het voltrekken van het doodvonnis gebeurt nog steeds door de strop.

De organisatie, de opbouw en de methode van Scotland Yard verdienen inderdaad de belangstelling, die alom voor haar gekoesterd wordt. Dit blijkt duidelijk uit het feit, dat zelfs buitenlandse politiebureaux hun beste krachten naar Londen sturen om hier hun beroep grondig te leren.

„Alles zien en alles weten", is het voornaamste devies van den beambte van Scotland Yard. Hij schroomt niet de huizen binnen te gaan, om bij portiers en dienstboden te weten te komen, wat hij weten wil. Dit primitief en uitgesproken spionnage-systeem heeft in de loop der jaren prachtige successen opgeleverd. Telkens weer prent men de betrokken detectiven in, dat, „de ogen open en de mond dicht", alles betekent. Het aanmeldingssysteem zoals dat overal elders toegepast wordt, bestaat in Londen niet. Maar alle bewoners staan toch onder voortdurende en onzichtbare controle der politie.

Het tweede moment is de opleiding van den toekomstigen detective. Hier zijn geen amateurs, ook geen twijfelachtige elementen aan 't werk, waarvan de politie in andere landen zich nog altijd bedienen moet om bepaalde misdaden op te helderen. Als eenvoudig politieman op straat of als verkeersagent in het zwarte uniform der Constables, moet iedere detective zijn loopbaan beginnen. Hier moet hij de eigenschappen zich meester maken, welke de ware meester in 't vak kenmerken: moed, koelbloedigheid en tegenwoordigheid van geest.

Het derde voordeel van Scotland Yard bestaat in zijn constructie. Alle groepen der politie staan onder leiding van een enkele chef. Wordt een misdaad gepleegd dan is de taak van Scotland Yard niet alleen tot het ophelderen daarvan beperkt, zij gaat zelfs over tot de aanklacht voor het gerecht. De instanties, die in andere landen het begin en de loop van het proces slechts vertragen zijn hier zeer vereenvoudigd. Scotland Yard vervangt tegelijk den officier van justitie en den onderzoekingsrechter. Later komt dan pas een scheiding tussen justitiële en executieve macht.

Op deze oude basis staat ook thans nog Scotland Yard.

Trouwens met de laatste uitvindingen der moderne techniek wordt de strijd tegen de misdaad gevoerd.

In de laatste tijd is in de lucht nog het veel besproken auto-giro-vliegtuig er bij gekomen. Ongetwijfeld wordt de misdadigers in Engeland het leven voortdurend zwaarder gemaakt en wellicht is de tijd niet al te ver te meer, dat men zal kunnen constateren, dat de misdaad geheel uigeroeid is.

Ommekeer in Hollywood?

In Hollywood heerst momenteel een formele paniek. De door de Amerikaanse bisschoppen gevoerde actie der Katholieken tegen de immorele film, waarbij zich nu ook de Protestantse en Israelitische kerken aangesloten hebben, heeft tot een geweldige crisis in de bedrijven geleid. De bioscoop-eigenaar, tot nog toe gedwongen van de grote productie-firma's altijd een heel „block" filmen af te nemen, hebben zich van deze ketenen kunnen bevrijden. Zij geven geen filmen meer, die door de „Legion of Decency" afgekeurd werden, omdat hun niet alleen een film-boycot, maar ook een boycot van hun bioscoop voor geruime tijd dreigt. De film-industriëlen doen alle moeite om de mensen der Liga tegemoet te komen.

Het is zo heel lang niet geleden, dat de film-millionairs zich over deKatholieken vrolijk maakten. Ofschoon zij veel sensatie gewoon waren, deze sensatie, zoveel morele concessie te moeteen doen, hebben zij zich nooit kunnen voorstellen.

In de laatste tijd wordt veel gesproken van een consortium dat de arbeid van den Katholiek voor den H. Vader uitbuit om zaken te maken. De heren hebben uit de oude weekbladen platen geknipt, die het Vaticaan en den H. Vader voorstellen. Deze werden lukraak aan elkander geplakt en van 'n oppervlakkig muziek voorzien. De zo ontstane „film" werd als „Film van den Paus" en onder derg. titels aan Katholieke verenigingen gepresenteerd. Hij is in ieder opzicht zonder enige waarde.

De Franse katholieken hebben deze zwendel wel doorzien en waarschuwen de katholieke exporteurs, waarop de films naar België en Duitsland gingen. In Aschaffenburg ontstond er naar aanleiding van deze film een geweldig bioscoop-schandaal.

Shaw en de Katholieke Kerk.

Naar de Osservatore Romano meldt, had de abdis van het klooster van Stanbrook enige tijd geleden Shaw gewezen op plaatsen in zijn treurspel over Jeanne d'Arc, die naar haar mening van een vijandige strekking tegen de katholieke Kerk waren. Shaw heeft deze opmerking ter harte genomen en de gewraakte plaatsen omgewerkt, na aan de abdis te hebben verzekerd, dat het nooit in zijn bedoeling heeft gelegen de Katholieke Kerk te kwetsen. Shaw is sedert dien met de abdis in briefwisseling gebleven en ondertekent zijn brieven: „Broeder Bernhard".

Het is veel gemakkelijker zijn huisgezin van de beginne af te vrijwaren van alle wanordelijkheid, dan waar die wanordelijkheid zich eenmaal nestelde, haar uit te bannen.

Duitse spionnen terechtgesteld.

Wij hebben indertijd gemeld hoe twee vrouwen nl. barones von Berg en juffrouw Renate von Natzmer, voor spionnage te Berlijn werden ter dood veroordeeld en het hoofd werden afgehouwen met de bijl.

In het kort samengevat is de toedracht van deze geruchtmakende spionnage-affaire als volgt: De Poolse cavalerie-officier G. v. Sosnowski, die sinds lange jaren in Berlijn woonachtig is, leverde spionnage-diensten ten gunste van Polen. In Berlijn slaagde hij erin in intieme relatie te komen met Mevr. von Berg, wier huwelijk onlangs ontbonden werd en die thans Melita von Falkenhayn heette. Deze nog jeugdige dame was een familielid van den beroemden Generaal von Falkenhayn, uit de wereldoorlog zeer bekend. Door haar bemiddeling kwam v. S. in kontakt met twee ambtenaren van het Rijksweerministerie: Mevr. von Natzmer en Irene von Jena. Door middel van deze ambtenaressen vielen belangrijke geheime missieven in handen van Luit. v. Sosnowski. De ene leverde tegen hoge sommen korte notities, de andere belangrijke documenten over de Duitse verdedigingsplannen in het Oosten. Sosnowski begon reeds in 1932 met z'n spionage: hij wist deze tot einde 1933 voort te zetten, toen de Duitse militaire politie op het spoor kwam. Sindsdien waren 5 personen in voorarrest in Berlijn opgesloten. Sosnowski en Irene von Jena werden in tegenstelling met de andere beklaagden tot levenslange tuchthuisstraf veroordeeld, omdat Sosnowski buitenlander was, en in dienst van z'n land gehandeld heeft. Irene von Jena beging haar misdrijf in een tijd, toen de oude wetten nog van kracht waren en de verscherpte doodstraf nog niet ingevoerd was.

De vijfde aangeklaagde, die in het proces een rol speelde, was de danseres Kruse. Zij werd tot 9 maanden gevangenisstraf veroordeeld; daar laatstgenoemde meer dan 9 maanden in voorarrest was, heeft ze haar straf hiermede uitgeboet.

Mevr. von Falkenhayn was tweemaal gehuwd. Volgens haar laatste huwelijk heette ze von Berg, maar nadat dit huwelijk ontbonden was, adopteerde ze de naam van Falkenhayn, welke naam dateerde uit haar voorlaatste huwelijk. Haar gemaal was een neef van den bekenden generaal, bevelhebber van de Duitse troepen in de Balkan. Haar geboortenaam was Zoltikofer-Altenklingen. Mevr. Natsmer was eveneens een gescheiden vrouw, terwijl Irene von Jena ongehuwd was.

Over dit proces had de regering het diepste stilzwijgen bewaard.

Eerst de dag daarna, werden als een waarschuwing aan alle Duitsers de executie bekend gemaakt.

We lazen hierover in de bladen:

Aan elke straathoek van Berlijn is een groot plakkaat aangeplakt. Zwarte letters, die op een rode achtergrond zijn gedrukt, delen de voorbijgangers mede. Boven de bekendmaking leest men: „De nationaal-socialistische staat vernietigt verraad." Het valt echter te betwijfelen of de autoriteiten rekening hebben gehouden met het gevoel van afgrijzen, dat bijna iedereen vervult.

Het huwelijk der barones met baron von Berg is, naar vernomen wordt, ontbonden toen de barones zich in de gevangenis bevond. Er deden aanvankelijk geruchten de ronde, dat zij in de gevangenis in het huwelijk zou treden met kapitein Sosnowski, doch dit is blijkbaar niet geschied.

De bij het proces betrokken personen hebben moeten terechtstaan voor de z.g. Volksrechtbank, een zeer gevreesd instituut. Zulk een rechtbank bestaat uit vijf rechters, onder wie drie leken en slechts twee juristen. De drie leken waren ditmaal officieren of ambtenaren van het Rijks-weer-ministerie.

Het schijnt, dat de twee thans terechtgestelde beschuldigde vrouwen niet ontkend hebben, dat zij kapitein Sosnowski afschriften van belangrijke documenten hadden verstrekt, waarvoor zij door Sosnowski rijkelijk werden beloond. Ongeveer een jaar geleden is deze affalre begonnen. De beide jeugdige vrouwen, beide dochters van hooggeplaatste officieren van goede huize, maakten toen kennis met de knappe Poolse officier Sosnowski. Met hem leidden zij een kostbaar leven in een enigszins berucht deel van de Berlijnse society. De beide dames hadden veel geld nodig, hetgeen haar door Sosnowski werd verstrekt, doch niet zonder tegenprestaties.

De kostbare wijze, waarop de beide vrouwen zich kleedden, begon echter tenslotte argwaan te wekken. Het verluidt, dat de moeder van een der vrouwen den ambtenaar, die aan het hoofd van de afdeling stond, waar haar dochter werkzaam was, verzocht een onderzoek in te stellen. Dit geschiedde, en nadat zij enige tijd in het oog was gehouden, kwam tenslotte de gehele affaire aan het licht, met het gevolg, dat de verschillende bij de spionnage betrokken personen werden gearresteerd.

Waarom Japan oude schepen koopt?

Japan koopt in Engeland oude schepen op, zulke oude, dat ze bijna niet meer in staat zijn op eigen kracht de lange reis van Engeland naar Nippon te maken. Lange tijd heeft men er zich het hoofd over gebroken wat Japan dat zelf toch zo'n drukke scheepvaart bezit, met deze oude rommel eigenlijk wil aan vangen. De oplossing van het raadsel lezen wij thans in de „Japan Times". De afgedankte schepen die in het buitenland gekocht worden stelt men ook in Japan niet meer in dienst maar ze worden gesloopt. Onwillekeurig zou men hier geneigd zijn te vragen of het niet goedkoper is oud ijzer in de vorm van oude schepen te importeren. Dit is echter niet het geval. Op de invoer van oud ijzer zijn zulke hoge invoerrechten gesteld, dat de import nooit lonend kan zijn. Wie daarentegen oud ijzer in de vorm van oude schepen invoert, behoeft in het geheel geen invoerrechten te betalen. Het staal en ijzer van de schepen wordt in Japan met Mandsjoerijs erts weer opgesmolten en het aldus verkregen staal gebruikt men weer voor de bouw van nieuwe schepen.

Bouwer van Amerika's eerste wolkenkrabber.

In de diepste armoede is in de nacht van Zondag op Maandag j.l. te Chicago de man overleden, die Amerika's eerste wolkenkrabber ontworpen heeft.

Acht jaren lang was Frederick Philip Dinkelberg door zijn vele bewonderaars volkomen vergeten en eerst zijn dood was in staat de herinnering aan hem wakker te roepen.

Veertig jaren geleden kreeg Dinkelberg de opdracht tekeningen te ontwerpen voor een gebouw, dat moest komen te staan op een belachelijk klein stukje grond in New-York, waar de Broadway-Fifth-avenue en Twenty-Thirdstreet kruist. Het gebouw van twintig verdiepingen, dat volgens zijn plannen werd opgetrokken, kreeg weldra de naam „Flat Iron Building" en werd een der wereldwonderen van die tijd.

Met één slag was Dinkelberg beroemd en de opdrachten stroomden hem toe. Tal van reusachtige gebouwen in alle grote steden der Verenigde Staten werden door hem ontworpen.

Toen hij oud begon te worden en de 70 naderde, werden de opdrachten echter minder en was hij gedwongen zuiniger te gaan leven. De crisis van 1929 trof ook Dinkelberg en de overblijfselen van zijn vermogen werden in de chaos weggevaagd. Hij was verplicht te gaan leven in een klein kamertje in een der grote huurkazernes van Chicago. Zondag j.l. zou hij, naar de „Daily Express" meldt, zijn 50-jarig huwelijksfeest vieren. Toen zijn vrouw hem des ochtends wilde wekken, gaf hij haar geen antwoord meer. Frederick Dinkelberg was in zijn slaap overleden.

Zijn vrouw had zelfs geen geld, om hem het graf van den arme te besparen...

De liefde tot God is een geluk, dat men niet verliest, als men niet wil.

Zoals God zelf en de mensenziel eeuwig zijn, zo kan ook de liefde tot God eeuwig zijn.

Van alles wat men op aarde beminnen kan rukt de dood ons weg; hem echter, die God bemint, rukt de dood niet weg het voorwerp zijner liefde, doch voert hem er juist volkomen heen.

Satyre en humor.

Mark Twain.

Wij waren tweelingen: Mark en William, en wij leken op elkaar als twee druppels water. Toen wij voor het eerst een badje hadden gehad, kwam de baker tot de ontdekking, dat zij niet goed had opgelet en dat een van ons verdronken was. Men heeft er nooit achter kunnen komen wie van ons tweeën nu eigenlijk de overlevende is.

Het was met deze woorden dat Mark Twain, de beroemde Amerikaanse humorist, wiens eeuwfeest binnenkort herdacht zal worden, zijn komst op de wereld placht te vertellen. En tot degenen die zijn verhaal geamuseerd, doch niet zonder een glimlachje van twijfel aanhoorden, zeide hij met onverstoorbare ernst: „Ben ik Mark? Ben ik William? Ik weet het niet. Dat is de tragiek van mijn leven!"

Het leven van Mark Twain was een der meest bewogen levens welke de Verenigde Staten hebben gekend; en men zal toegeven dat dit heel wat zeggen wil. Letterzetter, soldaat, stuurman, mijnwerker, journalist, conferencier en uitgever, was Mark Twain toch geen avonturier, doch integendeel een door en door eerlijk man. Toen bijvoorbeeld, zijn uitgeverij failliet ging, en met absolute zekerheid werd vastgesteld dat hem niet het minste verwijt kon treffen, beloofde hij alles te zullen terug betalen. En hij hield woord, ondanks dat hij er jaren lang hard voor werken moest.

Zijn eigenlijke naam was Samuel Langhorne Clemens en zelfs het ontstaan van zijn pseudoniem is nauw verbonden aan een der episoden van zijn avontuurlijk leven waarover hij steeds met zulk een onnavolgbare humor wist te vertellen.

Hij voer als stuurman op de Mississipi, toen hij eens, bij een aanlegplaats, een neger een liedje hoorde zingen. Hij liep naar den zanger toe om de woorden beter te kunnen verstaan en zijn verwondering was groot toen hij ontdekte dat de neger helemaal niet zong, doch alleen de diepte van de rivier mat en zijn berekeningen voor zich uitneuriede: „Mark one!" „Mark twain!" Dit zonderlinge schouwspel en vooral het „slang" van den zwarte maakten zoveel indruk op onze held, dat hij op slag de schuilnaam Mark Twain adopteerde.

De anecdoten die omtrent Mark Twain nog steeds de ronde doen in de Verenigde Staten, zijn ontelbaar. Zo ging hij eens een boekwinkel binnen en zocht een boek uit.

„Hoeveel?" vroeg hij den boekhandelaar.

„Vier dollar."

„Juist, maar als journalist geniet ik korting, niet waar?"

„Ongetwijfeld."

„En dan heb ik ook nog enige boeken geschreven. Een schrijver geniet toch een zekere korting, nietwaar?"

„Zeer zeker."

„En dan vergeet ik u nog te zeggen dat ik aandeelhouder ben in uw zaak. Volgens de statuten geeft dat tien procent korting, nietwaar?"

„Juist."

„Hoeveel krijgt u nu van mij?"

„Niets, mijnheer. Als u de moeite wilt doen even naar de kas te gaan, dan zal ik u een dollar toe laten geven."

Een der talloze bewonderaars van Mark Twain was er zeer trots op dat hij uiterlijk veel van den humorist weg had. Hij zond hem een portret en vroeg in een lange brief of Mark Twain hem niet eens wilde schrijven of hij de gelijkenis niet sprekend vond.

„Mijnheer," schreef de grootmeester van de lach terug: „het is buitengewoon. Ik geloof dat u nog meer op mij lijkt dan ik zelf. Ik heb het portret dat u mij zond, laten inlijsten, het in mijn badkamer opgehangen op de plaats van mijn spiegel en ik gebruik het nu om mij te scheren."

Mark Twain rookte als een schoorsteen. Hij dreef de spot met alle dokters die hem met een ontijdige dood bedreigden (toen hij tenslotte stierf was hij de vijf en zeventig gepasseerd!)

„Dat roken van u is geen genoegen," zo bekapittelden ze hem: „doch een hartstocht."

„Een hartstocht kan gezond zijn," meende de humorist: „wanneer men er zich maar niet door beheersen laat. En ik laat er mij niet door beheersen. Wanneer ik bijvoorbeeld eet, rook ik nooit!"

De welopgevoede leerling.

De leeraar vraagt: „Kan het vlees van een walvis gegeten worden?"

„Ja, mijnheer."

„En wat doet men met de graten?"

„Die laat men op de rand van zijn bord liggen."

Offervaardigheid.

De baron klaagt tegenover zijn butler:

„John, deze wijn is te goed. Ik zou mij er dood aan kunnen drinken."

John zegt alleronderdanigst:

„De baron weet en kan er op rekenen, dat ik steeds bereid ben om mijn leven voor hem op te offeren."

Compliment.

Hij: Elke keer als ik u ontmoet moet ik denken „Leid mij niet in bekoring."

Zij: „En ik moet denken: „Verlos mij van den kwade."

Adamson bedient zich van 'n geluidsdemper.